

BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 136 - 25 Kuruş

20 - Aralık - Çarşamba - 1950

GÜNLER GEÇTİKÇE MATILDENİN PARASI AZALDI. İKİNCİ SINIF BİR OTELE NAKLETTİ. BİR GÜN..

SİZE BİR MEKTUP VAR. İTALYADAN GELİYOR.

BANA HA? BEN KİMSEYE ADRES VERMEDİM Kİ...

Benim güzel Matildem,
Artık hayatıma son vermeye karar verdim şu anda son selâmımı size yolluyorum. Bir gün size karşı zalimce hareket ettiğimi öğünecek olursanız beni affedin. İşti asıl hayatıma son vereceğim olan da bu vicdan azabımdır. Eğer sizi memnun edecekse şu kadavını söyleyeyim: Paulo sizi hiç tanıtmemiş ve masumdur. Ebediyen elveda
Marsel Pontez

ZAVALLI MARSEL.. KENDİNİ ÖLDÜRDÜ HA?

PAVLO NASIL MASUM OLABİLİR? KARISIYLA KOLKOLA, GÖZLERİMİLE GÜRDÜM..

YA YAZ.. DİĞİ DOĞRUYSA.. BURADA BENİ GÖRMEĞE GELDİ İSE.. MAHKEMEDE DE AŞKIN TESİRİ İLE YAPTIĞINI SÖYLEMİŞ..

VAKİT GEÇİR. MEK İÇİN BİR GÜN MARSİLYA.. YA İNDİ.

BU YOL VE BU KAD BANA YABANCI GELMİYOR. EVET HATIR. LADIM. BURASI O İHTİYAR NİNENİN KALDIĞI OTELİDİ

AFFEDERSİNİZ. İYİLİĞİ SEVEN VE DAİMA SEYAHAT EDEN AK SAĞLI İHTİYAR BİR BAYAN BU OTELDE KALIRDI. YİNE BURADA MI ACABA?

EVET.. KONTESTEN BAHS EDİYORGUNUZ. BURADA.. HİZMETÇİSİ İLE GELDİ. 78 N° DA RICA EDERİM YAVAŞ OLUN

MATİLDE 78 N° LI KAPIYA VURDU.
"GİRİN", SÖZÜNÜ İŞİTİNCE YAVAŞÇA KA-
PIYI AÇTI. AYAKLARININ UCUNA BASA.
RAK İÇERİ GİRDİ.

SÜSS! YAVAŞ KO-
NUŞUN RİCA EDE-
RİM.. UYUYOR..

HASTA MI?

44/2

BU SEYAHAT
ONDA BİR İHTİ.
YAĞ HALİNDE
DEĞİL Mİ?

BUNA HASTALIK DENSE
DAHA DOĞRU OLUR.
HIÇ BU HALDE İNSAN
SEYAHATE ÇIKAR MI?

İHTİYAR HANIMIN HİZMETÇİSİ
İÇİNİ ÇEKTİ.

NESİ
VAR

ÜZÜNTÜ.. ZAVALLI KONTES.
YİRMİ SENEDİR HEP AYNI
ÜZÜNTÜ İÇİNDE KIVRANI-
YOR... ŞİMDİ TAM SAADETE
ERİŞECEĞİNİ SANDIĞI ANDA..
.. HIÇ OLMAZSA EVDE KAL-
SAYDI. HAYIR İLE SEYAHAT
DİYE TUTTURDU!

İHTİYAR KONTES
FISILTI LARA UYANDI.

KİM GELDİ
SOFİA?

BEN GEL.
DİM EFEN.
DİM. BENİ
TANIMADI-
NIZ MI?

ARKASI VAR

Mrs. Oberon kocasının çalışma odasının bir köşesine çekilmiş, adamın hatlar, şekiller, daireler, sinüs ve kosinüsler âleminde çabalamasını seyrediyordu. Zira büyük bir matematikçi olan Augustus Oberon Hall ve Knight'in cebirine benzeyen, fakat ondan biraz daha geniş bir kitap hazırlamakla meşguldü.

Kadın, onun tuhaf haline baktı. Augustus Oberon sırtına eski ve uzun bir yün ceket giymiş, bacaklarına da kürek mahkûmlarının kine benzeyen alêlacayıp bir pantolon geçirmişti. Gömleğinin yakası bumbururuk, saçları da dimdikti. Ve mütemadiyen gözlerini kırıştırıp dudaklarını oynatıyordu.

Mrs. Oberon'un en çok dikkatini çeken şey, adamın ağzının köşesinden dışarı sarkmış dili oldu ve kendini tutamayıp: «Aman, kocacığım, diye fıkırdadı. Öyle komik görünüyorsun ki bilsen...»

Augustus karısına cevap vereceği yerde kalemi elinden bıraktı ve birdenbire yuvalarından fırlıyaçkmış gibi açılan gözlerini boşluğa dikerek ayağa kalktı. Bütün uzuvlarının çalışması bir anda sekteye uğramıştı sanki.

Kadının: «Ne oluyorsun Allahaşkına!» diye feryad edip yerinden fırlamasıyla tekrar iskemlesine çökmesi bir oldu. Aradığını bulmuş olan adam, burnunu kâğıtlara yapıştırarak büyük bir hararetle yeniden kaleme sarılmıştı, çünkü.

Mrs. Oberon bütün cana yakınlığını takınarak: «Çok çalışıyorsun, sevgilim, dedi. Günün birinde beynine kan hücum edecek, vallahi. İçecek bir şey ister misin? Akşam için sana güzel bir yemek yaptırırım mı? Yemek dedim de aklıma geldi, bizim ahçı kadın dudaklarını çok fazla boyuyor galiba. Pişirdiği corbayı tadarken, ruj yemeğe bulaşıyor ve sonra ben de corbada durmadan ruj tadyorum. Seni rahatsız ediyor muyum, kocacığın?... Efendim?...»

Kadın içini çekti; evlendikleri zaman rüyalarında kendisini bazan kocasının yorucu çalışmalarında ona ferahlık ve zihin açıklığı telkin eden bir meleğ olarak görünürdü. Fakat hakikat bunun tamamiyle aksi olmuş, ve kadıncağız büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Bu yüzden de vaktimin çoğunu kocasının yanında değil de, son günlerde ahbablığı büsbütün ilerlettiği, yarı çılgın bir kadınla beraber geçiyor ve akşamları eve bir hayli geç ve yorgun dönüyordu. Gittikçe sıklaşan bu gecikmeler, tam kocasının da zihnini kurcalamaya başlamıştı ki, bir gün adam şöyle bir mektup aldı:

«Bayım, size kendimi tanıtmıyacağım. Benim sadece, sapasağlam olduğu halde, hem kör, hem de sağır ve dilsizmiş gibi hareket eden bir dostumu ikaz etmeye çalışan bir hayırsever olduğumu bilin, yeter. Siz, sabahın erken saatlerinden gece yarısına kadar ma-

Ş Ü P H E

Nakleden:
S. DEMİRCİ

Evde olduğum zamanlarda sen bennim farkımda bile değildir. Fakat nihayet ortaya bir adam çıkarak beni neşelendirdi.

sanızın başında ömür çürütürken, karınız da dışarıda gönlünü eğlendirmeyi ihmal etmiyor. Biraz gözünüzü açarsanız, düştüğünüz bu acınacak vaziyetten kurtulup, onun sizi daha fazla aldatmasına mâni olabilirsiniz. Selâmlar...»

Augustus Oberon bu, sözüm ona dostça mektubun üzerinde uzun uzun düşündü ve onun son zamanlarda dudak boyası mevzuunda çıkan bir anlaşmazlık yüzünden Peggy'nin sepetlediği ahçı tarafından gönderildiğini tahmin etmekle beraber, akşam eve döndüğü zaman, karısının ağzını aramaktan da geri kalmadı.

Kadın büyük bir hayretle: «Benim nereye gittiğimi niçin bu kadar merak ediyorsun, anlıyamıyorum, dedi. Bir matematikçiyi böyle basit şeyler de alâkadar eder miymiş?... Ama mademki ısrar ediyorsun, söyleyeyim. Mrs. Mirriam'ın verdiği partideydim.»

Augustos birdenbire, Peggy'nin bir zamanlar kendisine, Mrs. Mirriam'ın evine devam eden kadınların pek de sağlam ayakkabı olmadıklarından bahsettiğini hatırladı ve mutadî hilâfına bir sigara yakarak sertçe sordu:

«Burada oturmak senin canını mı sıkıyor?»

«Sabahtan akşama kadar put gibi seni seyretmek okadar eğlenceli bir şey olmasa gerek.» Ve kocasının söylediklerini dinlemeden hızla dönüp odadan çıktı.

O günden sonra da Augustus'un kıskançlığı gittikçe arttı. Zira adam karısının, yanında olduğu zamanlar neden sabırsız, üzgün ve sıkıntılı tavırlar takındığına bir türlü akıl erdiremiyordu. Bu sualın cevabına trigonometri kitaplarında rastlamak imkânsızdı çünkü. Nihayet meseleyi halletmek için hususî bir detektifin kapısını çalmaktan başka çare bulamadı.

Augustus'un anlattıklarını baştan sona kadar büyük bir dikkatle dinliyen detektif onu, biçimsiz ki-

yafetli, soluk benizli, bıyıklı birisiyle tanıştırdı. Bu tuhaf adamın bir elinde bir çift eldiven, diğerinde de sapına bir maymun başı, takılmış, uzun bir baston vardı.

Detektif, Augustus'a: «Mr. Stibbins bu işler için biçilmiş kaftandır, efendim, dedi. Muvaffakiyetlerini de görüşüşündeki hususiyet ve cazibeye borçludur. Mr. Stibbins en yüksek sosyetelere bile yadırgamadan intibak edebildiği gibi, milyonerlerin oturduğu mile End caddesinde de sanki Park Lane'deki evindeymiş gibi dolaşabilir. Bu yüzden aristokrat muhitlerdeki meselelerin haline ekseriya onu memur ederiz. Lâf aramızda, elindeki bastonu da kendisine bir kontes hediye etmiştir.»

Günler geçiyor, fakat Peggy'nin durumunda en küçük bir salâh dahi sezilmiyordu. Derken birdenbire kadın değişiverdi. Evin içinde, yüzü memnun ve müsterih bir ifadeyle kaplı olduğu halde, tebesümle saçarak dolaşmaya başlamış ve Augustus'a da yeniden âşık olmuştu sanki. Fakat her nedense, öğleden sonralarını dışarıda geçirmekten bir türlü vazgeçememişti. Artık adamcağzın masasını çiçeklerle süslüyor ve onu, ilk evlendikleri günlerdeki gibi canı gönülden kucaklayarak hayretten hayrete düşürüyordu.

Augustus, soluğu gene detektifin yazıhanesinde aldı ve hiddetle: «Bana verdiğiniz raporlarda mutlaka bir yanlışlık olacak, dedi. Siz karımın gittiği evlerin ve ıştırak ettiği toplantıların hep tertemiz yerler olduğunu söylüyorsunuz. Fakat bana öyle geliyor ki, vaşak bakışlı Mr. Stibbins'inizin gözünden bir şeyler kaçıyor. Daha dikkatli olun!»

Kibar detektif itina ile katlanmış bir masraf listesi uzatarak: «Merak buyurmayınız, efendim, dedi. Bertram Stibbins'in çok yakında esrar perdesini çezeceğinden emin olabilirsiniz.

Eve gözlerinin içi parlıyarak döndüğü akşamlardan birinde Peggy, kocasının son günlerde büsbütün asıklaşan suratına bakarak: «Yorgunluğuna da vermesem, bu halinden ötürü sana güceneceğim, kocacığım, dedi. Bir zamanlar kederli oluşum hiç hoşuna gitmiyordu. şimdi de neşeli halim seni rahatsız ediyor âdeta; ne istediğini bir türlü anlıyamıyorum.»

Adam: «Birdenbire çok değiştin, Peggy, diye bağırıldı. Sendeki bu değişikliğin sebebinin öğrenmek istiyorum, anladın mı?» Kadın bir müddet Augustus'a baktı ve sonra, büyük bir sükûnetle: «Pekâlâ, dedi. Eğer inanacağımı vadedersen, sana her şeyi anlatırım.»

Augustus: «Devam et!» diye gürledi.

«Benim biraz koket yaradılışlı olduğumu bilirsin, kocacığım. Bu bir suç sayılmaz değil mi? Evlendimiz zaman seni deli gibi seviyor ve bütün erkeklerin bunun için sana haset etmelerini istiyordum. Bütün kadınlar da böyledir zaten. Boynuma nerdeyse üstünde, 'Ben Kocama Âşığım' yazılı bir etiket takarak dolaşacaktım.»

«Peki, bu arzuyu duymana sebep neydi?»

«Çünkü, belki sana karşı olan hürmetlerinden, belki de cesaret edemediklerinden olacak, hiçbir erkek bana karşı... Evet, bana karşı en küçük bir alâka dahi göstermiyordu. Mrs. Mirriam'ın Albay Cramworth gibi gençlik meraklısı ve zarafet düşkünü altmışlık misafirleri bile, bir kadın hizmetçiden su isterlerken binbir iltifat savurarak kırılıp dökülürlerken, kimsenin benimle flört etmeye aklından bile geçirmiyor görünmesi çok ağırıma gidiyordu. Evde olduğum zamanlarda da sen, mevcudiyetimin farkında bile değildin sanki. Ve nihayet ortaya bir adam çıkarak hayatıma yeniden neşe kattı.»

Augustus: «Ne... Ne demek is- (Arkası 14. sayfada)

B İ N B İ R R O M A N

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELÂL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

SIYAH PELELERİN Lİ ADAM

YAZAN: RAFAEL
SABATINI

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 12

G enç kızın son sözleri Gervase'i yumuşatmağa kâfi gelmişti.
— «Margaret!» diye mırıldandı.

Margaret ona bakıp gülümsiyerek:

— «İşte, dedi... Bunu da itiraf etmemeliydim...»

Gervase onun yanına oturarak kolunu omuzuna doladı. Margaret:

— «Don Pedro'nun arkadaşlığını niçin istediğini anlıyorsun değil mi Gervase?» diye sordu.

Gervase'in kolu düştü. Margaret devân etti:

— «Yani sen gittikten sonra demek istiyorum. Beni yalnız bırakmaman lâzım. Gervase! Sevme-sen bile...»

— «Bunu düşüneceğim...»

— «Neyi düşüneceksin?»

Gervase dirseklerini dizlerine dayıyarak öne eğildi:

— «Yazdığı mektubu... Bundan ne ümit ediyordu?»

— «Fidyei necatını ve İspanya-ya dönmeği...»

— «Ama Nants'a göndermekten ümidi yoktu değil mi?»

— «Hayır, vardı... Bir filika kaptanı, yahut bir balıkçı gemisi ile gönderebileceğini ümit ediyordu. Zorluk böyle birisini bulabilmekte. Maamafih herhalde bir yolunu bulur zannediyorum.»

— «Evet, evet... Belki ben bir yolunu bulurum...»

— «Ne gibi Gervase? O mektuptan sana ne?»

— «Mektubu Nants'a götürecektir bir filika bulurum. En fazla bir hafta içinde mektup gitmeli. Bir iki haftada da fidyesi gelir. Ondan sonra hangi cehenneme gidecekse defolup gider...»

Margaret masum bir ifade ile tekrar:

— «Bunu yapar mısın?» diye sordu.

Gervase gülümsedi:

— «Bana mektubu getir. Bu akşam bir gemi kalkacak... Eğer iyi para verilirse mektubu kaptan bile götürür.»

Margaret ayağa kalktı:

— «Hiç merak etmesin... Mektubu verdiği adamdan elli duka altını alacak.»

— «Elli duka mı? Bu İspanyol zengin bir adam galiba?...»

— «Zengin de söz mü? Belki İspanyanın en zengin adamı... Asturia'nın yarısı onun. Endülüste vâsi bağları var... Kardinalin yeğeni, İspanya kralının yakın arkadaşı ve...»

— «Anladık, anladık. Mektubu getir. Üst tarafını da bana bırak...»

Böyle bir adamı Trevanion'dan uzaklaştırmak Gervase için artık bir vazife olmuştu...

IX

Silâhlar Çarpışıyor

Mektup gönderildikten sonra Gervase daha bir müddet Don Pedro'ya katlanmak mecburiyetinde kaldı. Fakat genç âşıklar sabırsızdır. Ne zaman genç kıza görmeğe gitse bir türlü onunla uzun müddet yalnız kalmak imkânını bulamıyordu. Eğer Margaret İspanyolla beraber at gezintisine, yahut ava çıkmamışsa malikânede ekseriya misafir bulunuyor. İspanyol da daima bu toplulukların mer-

kezi oluyordu. Onları ya hoş hikâyelerle avutuyor, yahut misafirleri neşelendirmek için çalgı çalıyor. şarkı söylüyordu... Lady Margaret'in genç İspanyola karşı duyduğu alâka Gervase'in gözünden hiç kaçmıyordu. Eğer Don Pedro istese hakikaten tehlikeli bir rakip olabilirdi. Maamafih İspanyol kendini beğendirmek için elinden geleni yapıyordu. Vaktile Lady Margaret'e yaklaşmaya çalışıp, ortaya Gervase çıktıktan sonra uzaklaşan gençler şimdi onun ihmal edildiğini görmekle intikam alıyorlardı. Dolayısıyla de Don Pedro'nun tarafını tutuyorlardı. Sir Oliver bu hususta kat'iyen aynı fikirde değildi. Onları ayıplıyor:

— «Bir kadının merhametine sığınan bu İspanyolu müdafaa etmeniz çok çirkin, diyordu. Onun çoktan adalet makamlarına teslim edilmiş olması icap ederdi. Lord Garth kızına karşı gelemiyor ama ben Gervase Crosby'nin yerinde olsaydım çoktan bu herifin icabına bakardım.»

«Anladık! Anladık! Sen işin geri tarafını bana bırak!..»

Ertesi gün Gervase'a rastlayınca, âdeti veçhile fikrini ona da açtı. Bu komediye göz yumduğu için onu itham ederek düştüğü vaziyetten dolayı da ıstırap çektiğini söyledi. Bu hâdise ona İspanyollarla yalnız denizde doğuşulmiyeceğini de göstermişti. Gervase o gün öğleyin bir şeyler yapmak azniyle Trevanion şatosuna geldi. Fakat ne Sir Oliver'in tavsiye ettiği şekilde şiddetli hareket etmeği düşünüyordu. Ne de çok yumuşak davranmak istiyordu. Ama durumunu rahatlıkla ortaya koyacak bir şekil bulması da lâzımdı. Martin'den Lady Margaret'in Don Pedro ile bahçede olduğunu öğrendikten sonra Lordu görmek üzere, kütüphaneye gitti. İçeri girdiği zaman, felsefeden tarihe geçen Lord, Herodot'u okumakla meşguldü. Gervase:

— «Lord hazretleri sizinle Margaret hakkında konuşmağa geldim» dedi..

Lord ona rahatsız edilmiş bir şekilde bakarak:

— «Hakikaten lâzım mı?» diye sordu. «Tekrar onunla evlenmek

istediğini söylemeğe geldin» galiba. Eğer isterse evlenin... Git kendisine sor. Bu mesele onu alâkadar eder, beni değil..»

Lord bu sözlerle Gervase'den kurtulacağını zannetmişti. Fakat hata ediyordu. Gervase:

— «O bugünlerde pek makul hareket etmiyor» dedi.

— «Makul mü? Kaç kişi makul bir şekilde sevişerek mesut olmuştur? Senin neden muvaffak olamadığını şimdi anlıyorum Gervase..»

— «Benim muvaffakiyetsizliğim bu şeytan alası Don Pedro yüzünden. Bu herif buraya gelinceye kadar yılbaşından evvel Margaret'le evleneceğimi zannediyordum.»

Lord kaşlarını çatarak:

— «Don Pedro'nun bu işle ne alâkası var?» diye sordu.

— «Affınıza mağruren söyleyeceğim Lord hazretleri. Kitaplarınız sizden etrafla alâkadar olmanıza engel oluyor.»

— «Anlamıyorum...»

— «Biraz kızınızla alâkadar olmanız anladınız efendim. İspanyol-

daha rahatsız etmezsin zannediyorum... Haydi ne duruyorsun?...»

Lord tekrar kitabına dönerken Gervase dışarı çıktı. Bahçenin şarkı ve çalgı sesleri gelen tarafına doğru yürüdü ve hiçbir mukaddimeye lüzum görmeden genç kıza:

— «Margaret, Lord hazretleri hemen seni istiyor» dedi.

Margaret cevap alamadığı birkaç sualden sonra gitti. İki adam yalnız kaldılar...

Margaret'i teşyi etmek için ayağa kalkan ve eğilen Don Pedro gittikten sonra tekrar oturdu. Gayet kibar bir şekilde Gervase ile konuşma zemini aramağa başladı. Fakat her teşebbüsü Gervase'nin aksı, hattâ terbiyesizce mukabelesiyle yarım kalıyordu. En sonunda Don Pedro gitarası ile meşgul olmağa koyuldu. Ve hafif bir sevil dans parçası çalmağa başladı. Sir Gervase kendisiyle alay ediliyor zehabına kapılarak son derece hiddetlendi. Ve İspanyolun elinden gitarayı kaptığı gibi yere fırlattı.

İspanyol hayretle ona baktı. Muhatabının yüzündeki kızgınlığı görünce mânası zor anlaşılır bir şekilde gülümsedi.

— «Galiba musiki sevmiyorsunuz Sir Gervase?» dedi.

— «Ne musikiyi, ne de musikişinasları...»

İspanyol ona ilk defa rastlıyormuş gibi bakıyordu:

— «Böyle insanlar olduğunu duymuştum dedi. Hissizliği yahut hassasiyet noksanını anlıyorum. Fakat bunu ifade şeklinizi anlıyamadım.»

Gervase de yaptığı hareketin mânasızlığını idrâk etmişti. Böyle tahkirâmiz bir mukabeleye sebebiyet verdiği için kızgınlığı бүsbütün artarak:

— «Size hesap vermeğe mecbur değilim» dedi.

— «Gayet tabii... Fakat Lady Margaret'in gitarasına yazık oldu.»

— «Çok konuşuyorsunuz... Bu hareketim gitaraya karşı değildi.»

İspanyol içini çekerek ayağa kalktı:

— «Gitaraya değildi demek? Yani beni mi kasedediyorsunuz... Böyle mi kabul edeyim?»

— «Evet... Hoşuna gitmiyorsunuz... Kulağınızdaki küpe âsabımı bozuyor. Bıyığınız beni sinirlendiriyor. Bütün bunlardan başka İspanyolsunuz... Ben de bütün İspanyollardan nefret ediyorum.»

Don Pedro gülümsiyerek:

— «Nihayet anlıyabildim dedi. Sizde bu kadar nefret uyandırdığım için kendimden utanıyorum. Söyleyin bana... Hoşunuza gitmek için ne yapayım?»

— «Ölün!..»

Don Pedro soğuk kanlılığını kaybetmeden bıyığını karıştırmağa başladı:

— «Böyle bir şey istemekte haklı olabilirsiniz... Beni öldürmek hoşunuza gider mi?»

— «Son derece...»

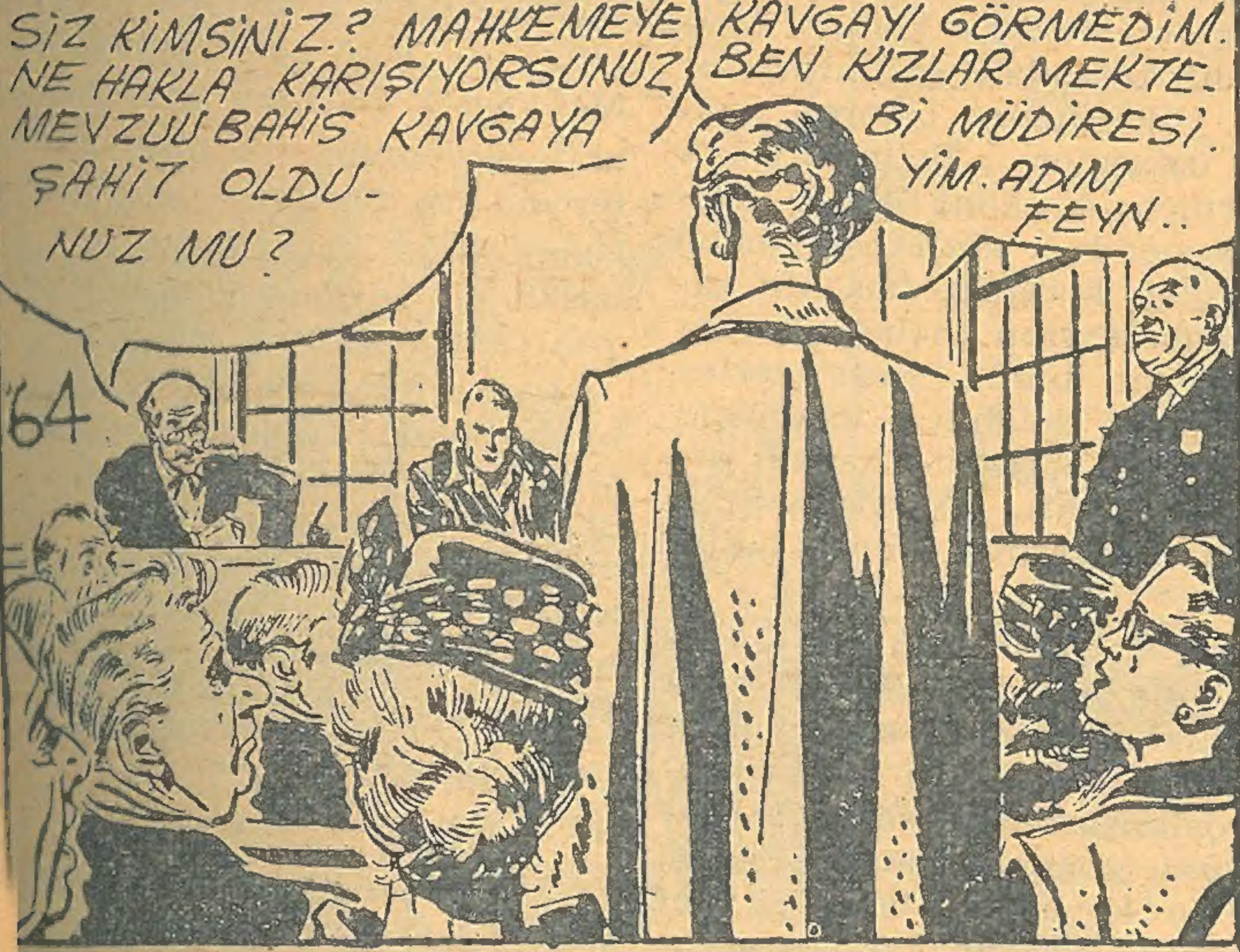
Don Pedro eğildi:

— «Şu halde sizi böyle bir harekete mecbur etmek için elimden geleni yapmalıyım... Eğer silâhlarımı alıncaya kadar beklerseniz size bu fırsatı vereyim...»

(Arkası var)

NAT PINKERTON

SİZ KİMSİNİZ? MAHKEMEYE NE HAKLA KARIŞIYORSUNUZ MEVZUU BAHİS KAVGAYA ŞAHİT OLDU. NUZ MU?

KAVGAYI GÖRMEDİM. BEN KIZLAR MEKTEBİ MÜDİRESİ. YİM. ADIM FEYN.

ŞAHİT DE. GİLSENİZ LÜTFEN OTURUNUZ.

İYİ TERSLEDİ KARİYİ..

ŞİNDİ CO'YU DA TERS LİYECEK. BAK GÖR. HERİF HEM PARA CEZASI VERECEK, HEM HAPİS YATACAK.

İŞTE BEN KAÇMASAYDIM MİS MİĞEL, GECEYARILARI BENİ BULMAK İÇİN SOKAK LARA DÜŞMİYECERDİ. KİM SE DE HAKLARINDA DEDİKO. DU YAPMIYACARTI. BU KAVGA OLMIYACARTI...

BUNLARI HÂKİME ANLATIR. SAN BEL Kİ ANLAR. İNŞALLAH ZAMANINDA VARIRIZ.

PEKİ DÖĞÜŞE SEBEP OLAN BU SÖZÜ NEYE SÖYLEMİYORSUNUZ?

BU SÖZ BİR HANIMA AİTTİR DE ONDAN..

PEKİ BU HANIM KİMDİR.

BENDİM BAY HAKİM.

SİZ KİM SİNİZ? BEN MİS FEYNİN MEKTEBİNDE HOCALIK EDEN MİS MİĞELİM. MÜSAADE EDERSENİZ SİZE HER ŞEYİ...

BAY HAKİM.. O BU KAVGAYI GÖRMEDİ. DİNLEMİYİN..

KARIŞTIRMAMI TABİİ! OTURUN İKİNİZ DE.. GEVEZE KADINLARIN DAVAYA KARIŞMASINDAN USANDIM. ARTIK BİZ İŞİMİZE BAKALIM.

CO, SİZİ HÜCUM VE DÖVMEK SÜĞÜYLA HAPSE ATMAK VE SUALLERE CEVAP VERMEDİĞİNİZ TAKTİR DE PARA CEZASI SELÂHİYETİMİ DAHİLİNDEDİR.

BUYRUN.. NE İSTER SENİZ YAPINIZ. BEN RAZI YİM.

İÇERİDE MAHKEME VAR. KİMSE GİREMEZ.

AMA BEN RESMİ MEMURUM

PEKİ AMA BU ÇOCUK GİREMEZ.

BU ÇOCUK ŞAHİT Sİ FATİLA GİRECEKTİR.

ARKASI VAR

Bir Gerdanlık Hırsızlığı

Nakleden: Selma Büket

«Şimdi senin canını cehenneme göndereceğim pis hayvan!..»

Leonard Fierpot, Paris yakınındaki kasabalardan birinde, karısı ve oğlu ile beraber yaşıyor, küçük bir dükkân işleterek kimseye muhtaç olmadan geçinip gidiyordu. Ucuz cep ve kol saatleri, kıymetlice taşlardan yapılmış gerdanlıklar ve süslü iğneler satan antikacı taklidi dükkânlar vardır ya, işte onlardan biriydi bu...

Nihayet günün birinde talih Leonard'a dirsek çeviriverdi. Fakat sakın, müşterileri onu bıraktılar, yahut da civarda ona rekabet eder bir başka dükkân falan açıldı zan netmeyin. Fierpot gene âdi cam bilezikleri karartarak bunları gelip geçen seyyahlara antika niyetine bal gibi yutturuyor ve kazandığı paranın bir kısmını da hiç sıkıntı çekmeden tahsildeki oğluna bile gönderebiliyordu. ama, dükkânına hırsızlar dadanmışlardı adamcağzının... Hem bunlar taşın iyisinden anlayan herifler olacaklardı ki, Leonard, bir defasında kıymetli bir broşun, bir başka sefer de işlemeli bir gümüş kol saati ile kehribar bir gerdanlığın yerinde yerler estiğini görerek yesinden saçını başını yolmuştu.

Bir gün, daha doğrusu gene böyle Leonard Fierpot'un dükkânını yabancıların gece yarısı habersizce ziyaret ettiği günlerden birinde, genç Edmond sene başı tatilini geçirmek için eve döndü. İçeri girdiği zaman, Leonard odanın bir köşesine çekilmiş, kötü kötü düşünüyordu. Oğlunu görünce kederli yüzü memnuniyetle ışıldadı ve yerinden kalkıp ona doğru ilerliyerek: «Hoş geldin, Edmond, dedi. Nasılsın? Yüzün güldüğüne göre derslerle de aran iyi galiba?..»

Çocuk: «Çok iyiyim, babacığım dedi. Tarihten kırık not almıştım, fakat hazırladığım güzel bir kompozisyon sayesinde nihayet onu da düzelttirdim...»

Mesleği icabı tarihe merakı olan Leonard, alâka ile sordu: «Yazdığın yazının mevzuu neydi?»

Leonard: «Capitol'un kazları» diye cevap verdi.

Leonard büsbütün meraklanarak; «Capitol'un kazları ha? dedi. Peki, ne yapmış bu kazlar?»

Nihayet babasına, bir şeyler bildiğini göstermek fırsatını bulan Edmond, büyük bir hevesle anlatmaya başladı: «Capitol, dedi. Jüpiter'e ithaf edilerek, Roma'da Capitoline Tepesi üzerine inşa olunmuş bir kaledir. Barbarlar burasını zaptetmek için tepeyi kuşatmak üzerelerken, tesadüfen orada bulunan bir kaz sürüsü onları gö-

rerek feryada başlamış. Romalılar da bu suretle düşmanlarının geldiğini vaktinde haber alarak kalelerini kurtarabilmişler. Bunun üzerine halk, bu kazları hizmetlerine mükâfat olmak üzere takdis etmiş ve o günden sonra onlara mukaddes gözüyle bakmış. Böylece...»

Fierpot birdenbire yerinden fırlayarak: «Kazlar mı? dedi. Bu işi kazların yaptığına emin misin?»

Edmond şaşırılmıştı. «Elbette, eminim» diye cevap verdi. Koskoca kitaplar yanlış yazacak değiller ya...»

Tam o sırada Madame Fierpot da odaya girdi ve kocasının tuhaf halini görünce telaşlandı: «Ne oluyor? Neyin var Leonard?..»

Adam sevinç dolu bir sesle: «Günlerden beri düşündüğüm şeyi nihayet buldum, karıcığım, diye bağırdı. Yarından tezi yok, hemen bir kaz alıyoruz...»

Ertesi gün öğleye doğru, dükkânında oturan Leonard, dışarıda acayip bir ses işiterek başını uzattı ve kapının önünde besili bir

kazın, bir aşağı, bir yukarı dolaşmakta olduğunu, etrafında toplanan mahallelinin de onu hayretle seyrettiğini görünce, göğsü gururla kabarak memnun memnun gülmüşü. Artık bundan sonra, geceleri kapısını kapamasa bile gene de dükkânı emniyette demektir. Ne iyi etmişti de aldırması şu kazı.

Aradan iki hafta kadar geçmişti ki, bir sabah konu komşu, Leonard'ın dükkânından canhıraş bir feryadın yükseldiğini işiterek pencerelere üşüştüler. Belindeki önlükle hemen dükkâna koşan Madame Fierpot'da, gözleri yerinden uğramış olan kocasını, boş bir kadife muhafazanın içine deliller gibi bakarken buldu. Kasa yerine kullandıkları dolabın üstündeki vitrinimsi cam kutunun kapağı ardına kadar açıktı. Kaz da sahibinin karşısına geçmiş, aptal aptal bakıyordu.

Leonard, karısını görünce: «Mahvolduk, diye haykırdı. Alçak herifler dükkânımdaki en kıymetli şeyi, incileri sahici olan küçük gerdanlığı çalmışlar. «Bu sefer de bütün varımı yoğunu satsam, gene onu yerine koyamam ben...» Ve olanca hırsını kazdan çıkarmak istercesine, zavallının karnına doğru müthiş bir tekme savurdu. Eğer karısı tetik davranıp onu hemen yerine çekmeseydi, hayvancığın hâli haraptı...

Kadın: «Bana sorarsan, Leonard dedi. Bu hayvan hasta, hem de çok hasta. Baksana, yerinden bile kımlıdamıyor. Vazifesini de bunun için yapamamış olacak...»

O esnada polisler de dükkâna geldiler ve her tarafı inceden inceye tetkik edip, karı kocayı tam yarım saat süren bir sual yağmuruna tuttuktan sonra, vardıkları netice şu oldu; Ortada, kapıların, yahut pencerelerin zorlandığına dair en küçük bir emâre bile görülemediğine göre, hırsızlık akşam üzeri, Fiernot dükkânı kapamadan önce yapılmıştı. O bir aralık dışarı çıkmış, bu fırsatı kaçırmıyan hırsız da yavaşca içeri kayıp gerdanlığı cebine indirerek sırta kadem basmış olacaktı.

Polisler gider gitmez, Leonard'ın bir bıçak yakalamasıyla tekrar

kazın üzerine saldırmaması bir oldu. «Şimdi senin canını cehenneme göndereceğim, pis hayvan!»

Madame Fierpot, kocasının koluna sarılarak:

— Yapma, Leonard» diye yalvardı. Bu hayvanı öldürmekle eline hiçbir şey geçmez. Halbuki biz onu daha faydalı bir şekilde de kullanabiliriz...» Ve bir müddet düşündükten sonra birdenbire: «Buldu'n, diye atıldı Biliyorsun ki Mollepeste Halanın kızı Elodie bu hafta evleniyor ve bizim de ona bir düğün hediyesi göndermemiz lâzım. Boşu boşuna para verip başka bir şey alacağımıza, bu kazı yollıyamaz mısınız sanki?..»

Leonard: «Fena fikir değil, diye homurdandı. Yalnız sen de hemen oturup Edmond'un mektebine bir mektup yazarak, oğlumuza derhal eve göndermelerini söyle. Onun için, hakikaten faydalı şeyler öğrenebileceği başka bir yer düşünürüz sonra...»

★

Bir sabah karı koca ve Edmond oturmuş, kahvaltı ediyorlardı. Birdenbire sokak kapısı çalındı ve biraz sonra da Madame Fierpot, elinde bir mektup olduğu halde odaya girerek, zarfı açıp yüksek sesle okumağa başladı. Mollepeste Halanın kızı Elodie şöyle diyordu:

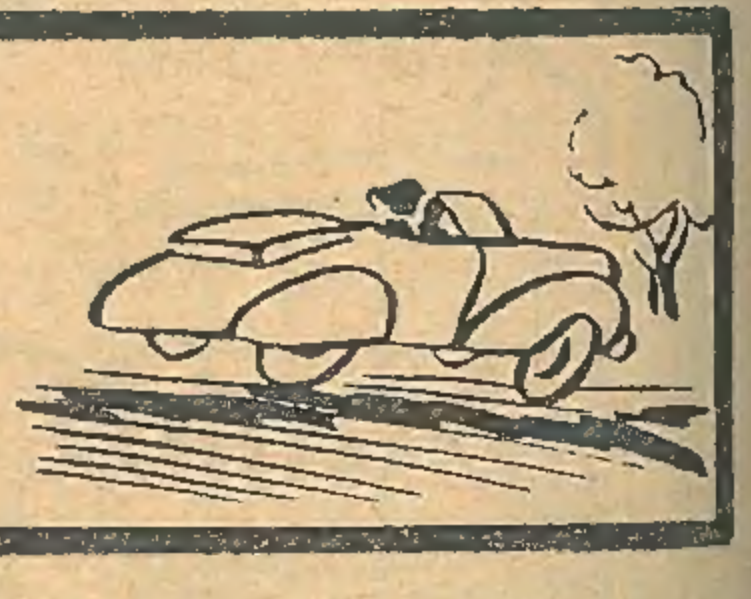
«Sevgili yeğenlerin Hortense ve Leonard, gönderdiğiniz harikulâde düğün hediyesi için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Buluşunuzdaki inceliğe de hayran oldum doğrusu. Evlendiğimiz günün akşamı, sofrada kazı misafirlere dağıtmak üzere parçalarlarken, kursağından hakiki bir inci gerdanlığın çıktığını görünce, ne büyük bir hayrete düştüğümü tasavvur edemezsiniz.

Sizlere tekrar teşekkür etmek için balayımızdan sonra hemen ziyaretinize geleceğimizi vâdeder, Albert'le beraber en derin saygılarımızı sunarız.

Minnettar yeğeniniz
Elodie»

İhtiyar ÇİNGENE

Nakleden: Leylâ BEKEM

Güzel bir bahar sabahı idi. Her taraf yemyeşil olmuş, hafif hafif esen rüzgâr o nefis bahar kokusunu yayıyordu. Şosenin sağ ve solunu kaphyan ormanlık ve çayırliktan geçenler durup, derin derin nefes almadan, bu şahane manzarayı seyretmeden, bir ağacın altına çöküp, cıvıldaşan kuşları zevkle dinlemeden yollarına devam etmiyorlardı.

Üstü açık küçük otomobil, son süratle, toz kaldırarak şosede ilerliyordu. Toni Fischer direksiyonu sıkı sıkı tutmuş, bütün dikkatini yola vermişti. Yalnız arada bir yanında oturan sevgilisine bakıyor, gülmüşüyor sonra tekrar dikkatini yola veriyordu.

Toni, zengin, genç güzel bir fabrikatördü. Trude'i de bir toplantıda tanımıştı. O elâ gözli esmer güzeline hemen oracıkta âşık oluvermişti.

Toni Trude'yi pek çok seviyordu. Bir dediğini iki etmiyordu. Genç adam,

— Nasıl, Trude, 90 la gidiyoruz.

Genç kız sevgi dolu gözlerini delikanlıya çevirdi, ona biraz daha soku-larak,

— Enfes Toni dedi. Böyle bir gezintiyi herşeye tercih ederim. Pastahane-de oturup flört etmek iyi hoş ama, 90 la giderken flört etmek çok daha romantik.

Toni güldü,

— Öyle mi diyorsun? Peki seninle

flört ettiğimi ne biliyorsun?

Trude kızarak,

— İnsan bunu hisseder, diye fısıldadı.

— Akıllı kızsın doğrusu.

— Her zaman öyleyimdir.

Genç adam otomobili yavaşlattı, sevgilisini kucakladı.

— Trude, şekerim, artık dönmeliyiz. Yoksa evdekiler seni merak ederler.

Otomobili döndürdü, ve tekrar süratle otomobili sürmeğe başladı. Arada bir otomobili yavaşlatarak genç kızın saçlarını okşuyor, tatlı sözler fıslıyordu. Genç kız bunu fırsat bile-rek Toni'ye biraz daha yaklaştı. Yalvaran bakışlarla,

— Toni ne olursun, bırak da arabayı biraz ben süreyim. Hiç merak etme hızlı sürmem.

Toni «Hayır» diyecek gibi oldu. Fakat sevgilisinin gözlerine bakınca dayanamadı,

— Peki yavrum dedi. Fakat hızlı sürmek yok, diye ihtar etti.

Toni otomobili durdurdu. Yer de-ğiştirdiler. Otomobil tekrar hareket etti.

Sevinçle otomobili sürüyordu. Trude bu hali ile çocuktan farksızdı. 30, 40, 50, 60... la ilerliyorlardı.

Toni ikide bir,

— Yavaş şekerim, bu kadar hız-

lı sürme diye ihtar ediyordu.

Fakat Trude hızı gittikçe arttırı-yordu. 60, 70, 80, tam o sırada karşı-dan bir çingene kervanı göründü..

Genç adam,

— Trude diyor bağırdı. Fren yap.

Kervanı görmüyor musun?

Fakat çok geç kalmıştı. Otomobil bütün hızı ile kervandaki arabalardan birine çarpıp onu devirdi. İçinde ne var ne yoksa hepsi, bütün ev levazımı, yollara döküldü. Öbür çingeneler korkularından arabalarını kaldırıma sür-düler. Hiddetle otomobile bakıyorlar-dı. Toni otomobilden inip, devrilen ara-banın yanına gitti. İhtiyar çingenenin gözleri yaşla dolmuştu. Toni,

— Zarara mukabil ne istiyorsun baba? Üzülme ödiyeceğim!

İhtiyar omuzlarını silkip,

— Bilmemki oğlum dedi. Benim bütün varım yoğun buydu.

— Al sana 500 şilling diye Toni paraları sayarak ihtiyara verdi. Gidip otomobile bindi. İş böyle kolay-ca halledildiğine memnun gaza bas-tı. Tam o sırada çingene otomobilin yanına geldi,

Toni,

— Ne isliyorsunuz? diye sordu. Az mı verdik?

İhtiyar çingene ak saçlı başını sallıyarak,

— Hayır oğlum dedi. Yalnız soracaktım. Bu bayan bu şoseden ne zamanları geçer?

GİZLİ VAZİFE !..

FRANSUA SESİN GELDİĞİ YERE GİTMEK İÇİN TIRMANDI..

136

BU HERHALDE BİLA NİN SESİ..

BİLA.. NEYE AĞ.. HIÇ FRANSUA LİYORSUN.. AMA GELMENE ÇOK SEVİNDİM.

FRANSUA AR KADAŞLARI.. Nİ ÖLDÜRECEKLER PİYERLE ROGER YİMİ BU GELE KAGAN LARI?

BİLA ÇABU. ÇAK FRANSUA AYA VİTA. LİSİN AL. ÇAKÇA PROĞ. RAMİNİ ANLATTI.

BU YERLİNİN Gİ- DECEĞİ YOLU Bİ- LİYOR MUSUN? BİLİYORUM. ON- LARI NEREDE ÖLDÜRECEKLE- RİNİ BİLİYORUM.. BATAKLIKTA.. ÖTEKİ- LER GİBİ..

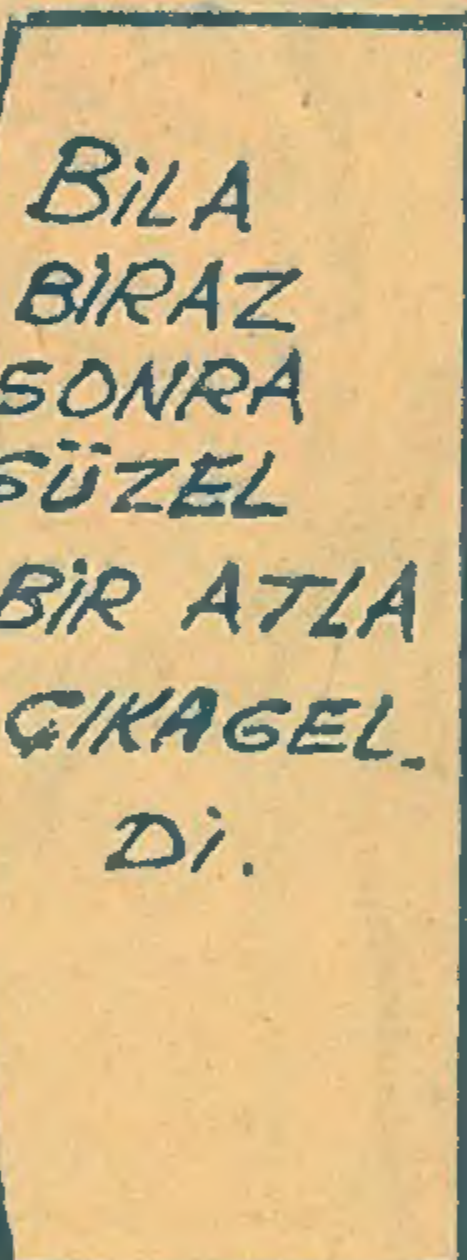
HEMEN GİTSEK YETİŞE. BİLİR Mİ. YİZ DER- SİN Bİ- LA? BİR AT BUL- SAK BELKİ.

AHİR ŞURADA..

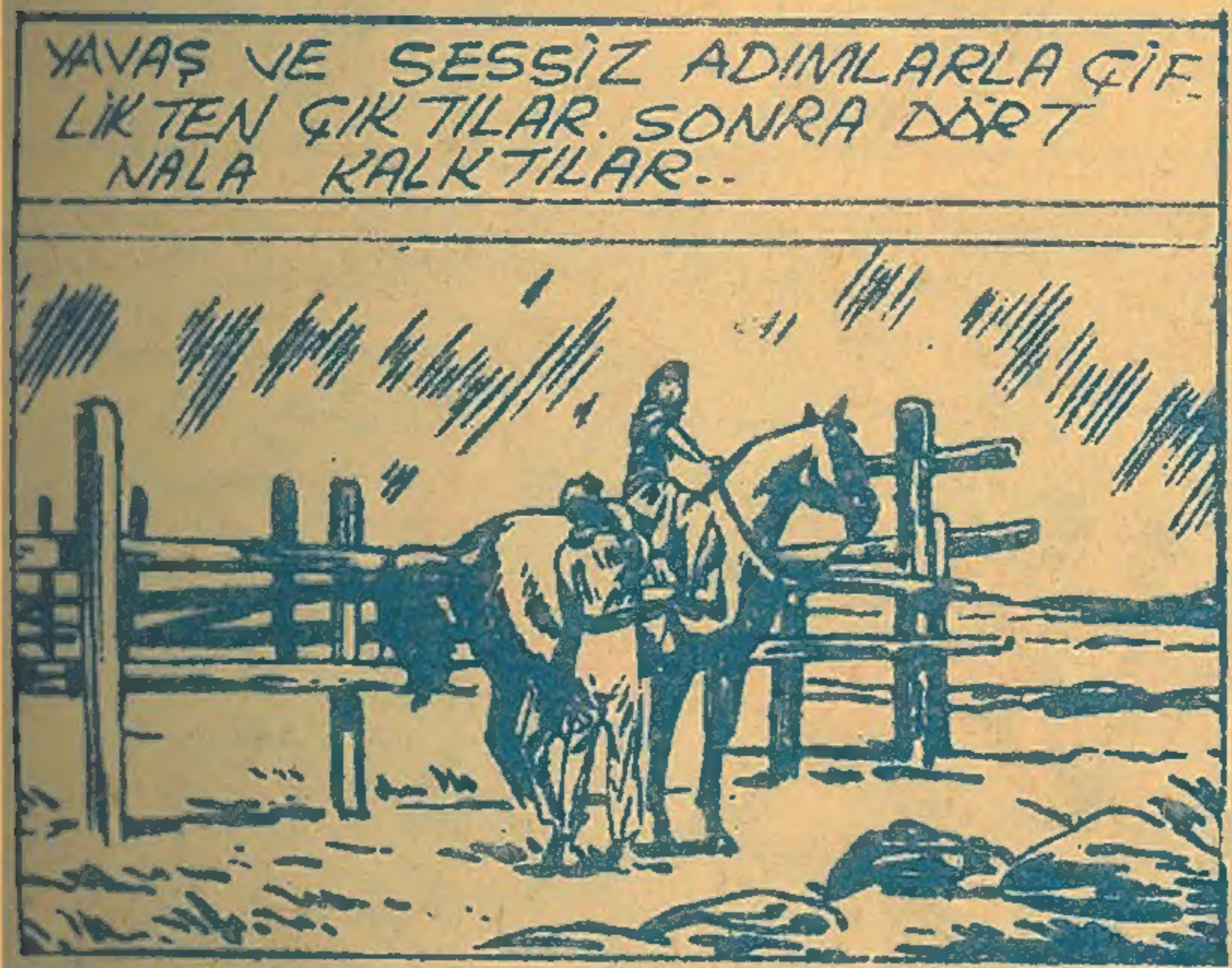
BEN UFAK RAPIDAN GİREYİM. SEN GÖ- RÜNME..

BİLA BİRAZ SONRA GÜZEL BİR ATLA ÇIKAGEL- Dİ.

İŞTE BU EN KUWET. LİSİ..

YAVAŞ VE SESSİZ ADIMLARLA Çİ- LİK TEN ÇIK TILAR. SONRA DÖRT NALA KALK TILAR..

BURADAN GEÇMİŞLER ZAMANINDA YETİŞE- BİLSEK

ONLARI BULUR. SAK NE OLA- ÇAK.

BENİ FRAN SAYA GÖTÜ- RECEK MİSİN? TRENE BİNİP BU MEMLEKE- TI TERKE- DECEĞİZ

BANA ARTIK BEN.. BEN.. BEN Mİ.. FAKİR BİR YERLİ SİZİN GİBİ BEYAZ DERİLİ BİR BEYİ NASIL ADIYLA ÇAGIRIR?

FRANSUA BİR AN İÇİN ATINI DUR. DURDU.

136

BİLANIN BU ACI İÇ GERİŞİNE AY DA İŞTİRAR ETTİ. BİR BU- LUTLA KAPANDI.

ARKASI VAR

MANDRAKE

KELLE KESENLER

4

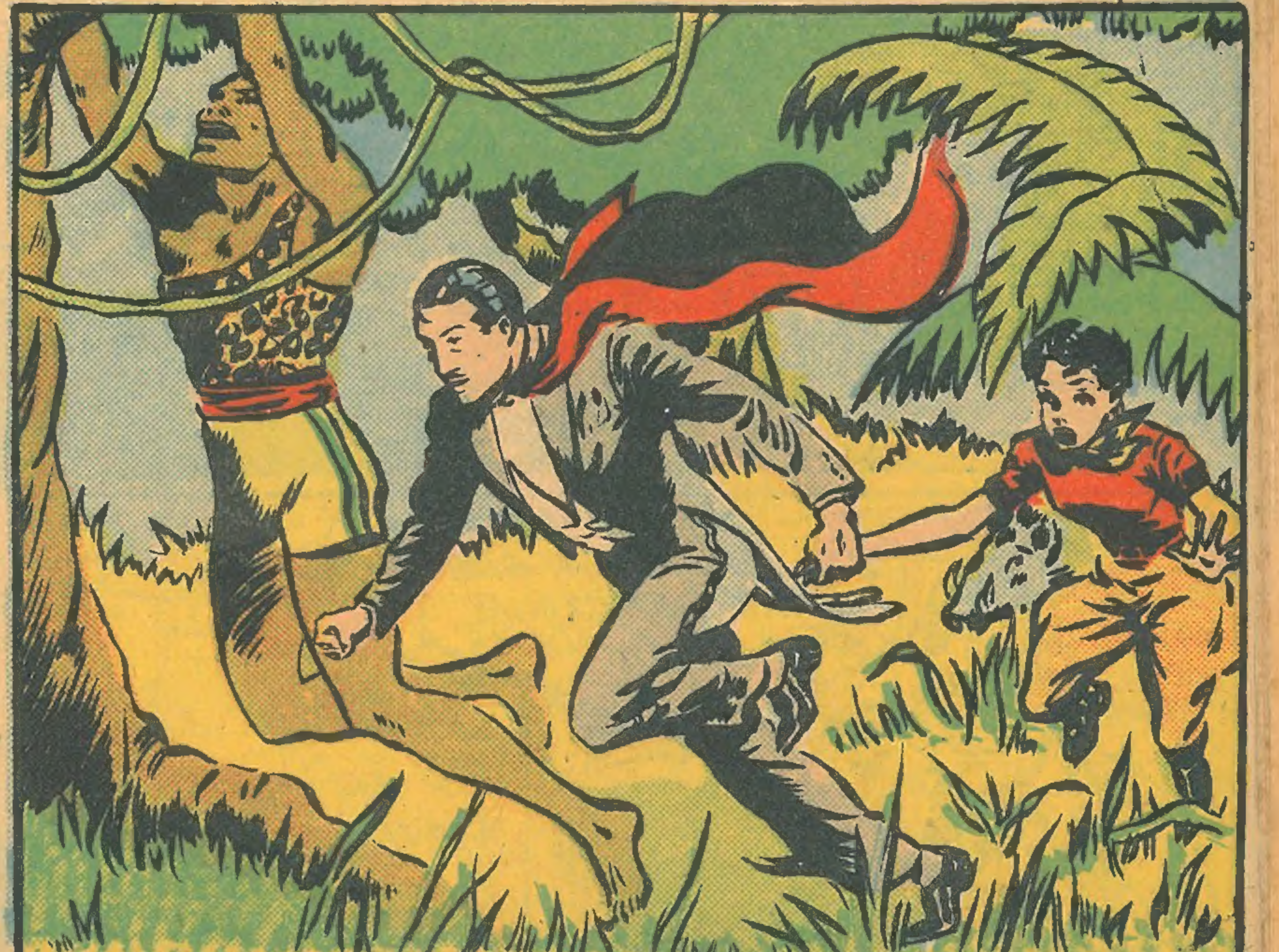
NARDANIN FERYA
DINI İŞİTEN AP-
TULLAH KOŞTU
GELDİ. İKİ GORİ-
LİN ÖLDÜRESİYE
DÖVÜŞÜKLERİNİ
GÖRÜNCE BİR
AN DURALADI.

KAVGADAN İKİ GORİL DE YORGUN
VE BİTKİN BİR HALE GELİNCE
APTULLAH AYASAYA ÇIKTI. AYAKTA
ANCAK DURABİLEN GORİLE BİR, BİR
BİR DAHA YUMRUK SAVURDU.

APTULLAHIN KUVVETİNE PES EDEN KUÇU
GORİLLER ARKALARINA BAKARAK KÖS
KÖS ORMANIN KARANLIKLARINA DALDILAR.

TAM BU SIRADA MANDRAKE GELDİ. DAHA NE
OLDUKLARINI ANLAMADAN APTULLAH BAĞIRDI:
„DOMUZZAR!”

ORMANIN EN TAHRİPKÂR HUNHAR
HAYVANLARI SÜRÜ HALİNDE BİZİMİRİ-
LERE DOĞRU GELİYORLARDI.

KAÇMAYA BAŞLADILAR. EN EMİN YOL BİR
AĞAÇ TIRMANMAKTI. BİR AĞACIN YAKININA
GELDİLER. TAM BU SIRADA NARDANIN AYAĞI BİR
SARMAŞIĞA TAKILDI. —ARKASI VAR—

GÖK SÜVARI

BU SON SÖZ ÜZERİNE TİTREDİ.

MASUM! BU SÖZÜ KİM SÖYLEMİŞTİ. EVET HATIRLADIM. HELEN ÖLÜRKEN ÖYLE DEMİŞTİ: BEN UBALDONUN MASUM OLDUĞUNU BİLİYORUM..

ŞİMDİ BU OTTAN DA ALAYIM KALANINI TAŞLARLA ÖRTEYİM DE KİMSEYE ZARAR VERME. SİN..

DEDİKLERİNİ YAPTI. ELDİNEN. LERİNİ DEREYE ATTI.

ŞİMDİ ARTIK EVE DÖNEBİLİRİM..

66/2

AYNI AKŞAM MELZERE TELEFON ETTİ.

YA! SİZ HA?.. KÜ- NİĞİMİ ALTÜST EDİP GİTTİKTEN SONRA Yİ- NE NE VAR BÖYLE?

SEBERİ MÜHİM.. SİZE MAKSİMİYENDEN BAH- SETMEK İSTİYORUM.

DOKTOR DİK- KAT KESİLDİ.

FAKAT HİKAYEYİ DİNLEDİKTEN SONRA BİR KAHKAHA BAVURDU.

A KIZIM.. ORTA ÇAĞDA OL. SAYDIK OTLARI BU KÖRLÜKTEN MES'UL TUTARDIK. FAKAT BUGÜNKÜ İLİM KARŞISINDA

DOKTOR ŞAKAYI BIRAKIN.. BU OT PEK NADİR BİR ŞEY. HEM BEN ONU O GÜN ÇOCUĞUN OYNADIĞI YERDE BUL DUM.

MELZERİN GÜLMESİ KESİLDİ. İŞİ CİDDİYE ALDI

PEKİ... BARI BU OTTAN BİR NÜMUNE ALDINIZ MI?

TABİ?... İKİ YERDEN DE ALDIM.

ÂLÂ.. YARIN ÖĞLEYİN ŞO. FÖRÜMÜ GÖNDERİR ALDIRIRIM.

ONLARI SİZE BIZZAT GETİRMİYİ TERCİH EDERİM. MAKSİM'i DE BERABER GETİRİRİM. BU İŞİ CİDDİYE ALACAĞINIZDAN EMİNDİM. O HALDE YARIN...

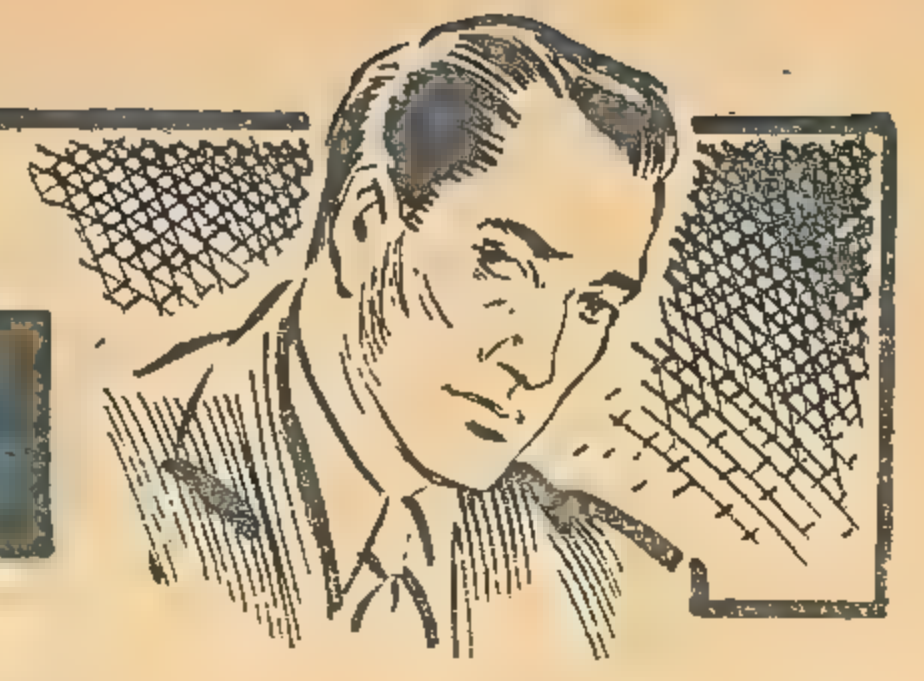

136/2

ARKASI VAR

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 14

YAZAN: K. TUĞCU

Dimitro şüphe içindeydi. Şüphede etmekte de hakkı vardı. Kimse hiç yoktan bu kadar masrafa girmez bir yabancıya bu kadar ihtimam göstermezdi.

Lâmia kendi hatasının cezasını çekiyordu. Talih onun yerine bana bir başkasını eş olarak ortaya çıkartmıştı.

— 17 —

Üçüncü mahkemede benim amcamın ölümüyle bir ilgim olmadığı anlaşılarak bu cinayet davasından tertemiz çıkmama karar verildi. Bunda Peyker kalfanın büyük tesiri olmuştu. Son zamanlarda konaktan kovulmuş bulunan kadın pek bitkin ve hasta olmasına rağmen son bir gayretle ve bütün kinini, bütün ye'siyle anlatmış, anlatmıştı.

Gözyaşlarına karışan bu ifade sırasında Rifki tehditkâr homurtular koparınca kadın ona dönerek:

— Benim artık ölümden korkum yok. İstedğin gibi oynamak için beni evden attın. Küçükhanımın hakkından geldin, sade bunlar değil, saraylı teyzeni de zehirleyip öldürdüğünü meydana çıkaracak, Allah âdildir, diye bağırışmış, sonra düşüp bayılmıştı.

Cinayeti üstüne alınmıyarak halk arasına karışıp salona giren Rifki kuduz bir insan şaşkınlığı ile yere serilen kadını çiğnemek üzere atılmış, fakat iki mübaşir kollarına yapışmışlardı.

Halidin üstünde pek büyük bir değişiklik vardı. Kızarıyor, sararıyor, gözleri kâh doluyor, kâh bir şeyler söyleyecek gibi oluyor ve erimiş, soğmuş olan Lâmiaya acı acı bakıyordu.

Kadın ayıldıktan sonra tekrar ifadesi alınırken bir karışıklık daha oldu ve tevkif edileceğini anlayan Rifki kalabalığa karışarak sıvışmanın yolunu buldu. O gün Saraylının öldürülmesiyle Basri amcamın öldürülmesi davası birleştirildi ve Rifkinin bulunup tevkif edilmesine karar verildi.

Eski bir kapı yoldaşının evine iltica etmiş, yarı aç ve soğukta yaşayan Peyker kalfayı evine kadar otomobille götürdüm. Amcama çok hizmeti geçmiş olan ihtiyar Arap kadın da beni tanıdı. İki odalı harap ve yoksul evi biraz refaha kavuşturmak için onlara para bıraktım ve kendilerini arıyacağını bildirdim. Arabın kocası bekçilikten mükâfat, yarı inmeli bir ihtiyardı.

Yine o günlerde Çolak İbrahim de hapisneden kaçmanın bir yolunu bulmuştu. Evdoksiya tam bir ay Sağlık yurdunda kaldı. İyileşmişti. Fakat daha iyi bakıma muhtaçtı.

Ay sonunda hastahaneye gittim sabah onun çıkıp gittiğini haber verdiler. Bu hareketine şaşırdım. Apartmana döndüm. İki saat kadar sonra geldi. Gözleri yaş içindeydi.

Bana daha fazla yük olmak istemiyormuş. Kardeşinin yanına gitmiş, fakat kardeşi onu kovmuş. Ne yapacağını bilmiyormuş.

Yapılacak bir tek şey olduğunu anlattım. Beraber oturmak ve evlenmek. Evdoksiya hazin bir tebessümle bana baktı. Bir şey söyleyemedi.

— Biraz daha iyileş. O zaman

evleniriz, dedim.

Kızın gözleri yaş içindeydi. Bana sokuldu. Kollarını boynuma doladı ve:

— Allah böyle istedi, dedi.

Uzun uzun öpüştük. İçimde garip bir saadet buldum. O da benimle avunuyordu. Kafasındaki fikirleri atmak ve bana bağlanmak istiyordu.

Fakat öyle bir derde girmiştim ki her şeyden vazgeçtiğim halde rahat yaşatmanın imkânı kalmamıştı.

Bir gece yarısı bir polis kapıma dayandı. Kapıyı açtım. İlk bakışta Arifi tanıyamadım. O hemen ağzını açtı:

— Sana bir kız emanet ettik-se böyle mi yap dedik be ağabey. Şimdi ikinizi de yakalayıp, karakol karakol dolaştırayım mı?

Şaka ediyordu. Bir köşeye ilişti ve:

— Sayende polis olduk, dedi. Fakat kolay da olmadı hani. Bir elbise için öyle çatıştım ki. Nihayet müdür istediğimi yaptı. Beni Rifkinin peşine saldı. Onu bir haftada enselemesem sırtımdan elbiseyi çıkartacakmış. Ben buraya bunu söylemek için gelmedim. Bana bak ağabey. Şurada, sıcak yatağından pembe kulağını çıkartıp bizi dinliyen kız yok mu işte o dışarı filân çıkayım demesin. Koço kendisinin onun ihbar ettiğini sanıyor. Yemin etmiş öldürecek. Hattâ arkadaşlarına yazmış. O beni yakıtı, siz de onu sağ koymayın, demiş. Ben bunu Maynacı Davudun meyhanesinde duydum. Malûmya ben de sabıkalılardanım. Yanımda ileri, geri her şey konuşurlar. Bir Panayot var. Koçonun akrabasıdır. O da azıllardan birisi. Haçına, putuna yemin etti, nerede görürse şışliyecek. Benden söylemesi.

Arif verdiğim sigarayı tütürürken:

— Sen benim bu kıyafetime aldına, dedi. Yine sivil geziyorum. Bu akşam sana görünmek için böy-

le giyindim. Müdür beni gözünün içi gibi seviyor. Yanına oturtuyor. Öyle ya. Elli yıl milletin ekmeğini yemiş polisler var amma daha bir iş yapmamışlardır. Ben üç buçuk günde dünyayı ele verdim. Ama diyeceksin ki kaatilin, hırsızın peşinde koşanlar ayıdır. Öyleyse bana bir elbiseyi neden çok görürler. İş yapacak adamım. Bunun sonunda bir de kız dalgası var. Geçen gün mahalleye resmî girdim. Anam ağlanaktan katıldı. Bizim kayın pedere de göründüm.

Arif hakikaten âşıktı. Aslında iyi ve namuslu bir babanın evladı olan bu serseriye aşk doğru yola çekiyordu. Onun yerinde bir sütsüz olsaydı sevdiğini kaçırmaya, nihayet öldürmeğe yeltenirdi.

O gittikten sonra söylediklerini

Fakat şoför:

— Boş ver ağabey, dedi. Hasta muayenesi ne olacak!

Şüphelerim büsbütün arttı. Durması için haykırdım. O inadına otomobili sürüyordu. Bir tuzağa düştüğüm belliydi. Hemen kararımı verdim. Bir elimle direksiyona yapışırken öteki kolumu şoförün boğazına dolayıp var kuvvetimle sıktım. Aynı zamanda önümdeki kanape arkalıgından şoförün yanına geçerek makineyi durdurttum.

Şoför benden böyle bir kuvvet ummamıştı. Hakikaten korktu ve fazla mukavemete kalkmadı.

Beni aldığı yere bırakmasını anrettim. Döndük. Köşe başında indim. Otomobilin numarasını aldım.

Fakat bu, o gecenin bir başlangıç felâketi imiş. Evdoksiyayı yatağında bırakmış ve anahtarı yanına almıştı. Ara sıra komşular beni çağırıyor için rahatını bozmaz ve uykusuna devam ederdi.

Bu defa da uyandırmamak için gayet yavaş hareket ederek kapıyı açtım. Ayaklarımın ucuna basarak taşığa girdiğim zaman hayretimden dona kaldım. İçeride bir erkek vardı. Yatak odamızda, arkasına bir örtü almış olan Evdoksiyanın önünde ayakta duruyor ve hiç sıklıkla Rumca bir şeyler anlatıyor, âdeta tehdit ediyor, kız hıçkırarak ağlamakla mukabele ediyordu.

İlk aklıma gelen şey bir tertip karşısında kalmış olmağımıydı. Evdoksiya ile âşığı beni bir bahane ile apartmandan uzaklaştırdılar, benim evimde sevişmek için fırsat hazırladılar, diyordum.

Bir an içinde hiddet bütün vücudumu istilâ etti. İçeriye girdim. Rum delikanlı şiddetle döndü. Beni gördü. Mosmor kesildi ve elini beline götürerek bıçağını çekmeğe çalıştı. Fakat Evdoksiya ondan önce atıldı. Delikanlının eline sarıldı. Bu sırada üstündeki örtü de düşmüş, yarı üryan kalmıştı.

Palikaryanın dişleri gıcır gıcır ötüyor, kız ağlıyarak, titriyerek bir şeyler haykırıyordu.

Herif birden küfürler etti. Kızı omuzundan itti ve geri gönderek, başını bile çevirmeden odadan, sonra da daireden çıkıp gitti.

Evdoksiya ile yalnız kalmıştık.

Kendisine nefretle, hırsla bakıyordum.

Benim hiddetim karşısında ıslak kirpiklerini indirmiş, önüne bakıyor ve ağlamağa devam ediyordu.

— Gözyaşları insanların suçlarını gidermez, dedim.

Belki iyi anlayamadığı için cevap vermedi.

— Demek buraya sık sık âşıklarını getiriyorsun? dedim.

Yine cevap yok.

Elimle kapıyı gösterdim:

— Defol git. Şimdi elimden bir kaza çıkacak.

Yine cevap vermedi. Fakat titreyerek, inliyerek, sendeliyerek giyinmeğe başladı.

(Arkası var)

O CÜCE YOKKEN
BU ADAMIN HALİ
HARAP. KENDİNİ
MAHVOLMUŞ ZAN
NEDİYOR.

BİZİ KRALINI
ZA KARŞI HAR
BE TEŞVİK
ETTİ. ŞİNDİ
DE KORKU
YOR.

BU SIRADA GEMİDE JOFRE
SABIRSIZLANIYOR.

NEREDE ATMACA REİS ?

REİS ŞU ADADA.. EĞER
ORADA KARAYA ÇIKAR
SAK ONU KURTARA.
CAĞIZ.

73

ADALAR KRALİÇESİ

HAŞMETMEAP !
ŞU ZAVALLIYLA DA
ÂLÂKADAR OLUN..
O GÜNAHSIZDIR. KABA.

HAT-
LER
BE-
NİM.

ONUNLA SEN
İLGİLEN.. BU
SENİN VAZİ-
FEN..

KALIP ÖLECEĞİM.

BEN
GEMİDE

SANA EMİR
VERİYORUM.
İN ŞU Fİ-
LİKAYA..

RAMON ŞU KADINLA
Ö DELİKANLIYI SEN
KENDİ FİLİKANA AL
ONLARI SANA EMANET
EDİYORUM

EFENDİM
BEN SİZİN
İLE OMUZ
OMUZA DÖ-
VÜŞECEĞİM

BEN DE ÖYLE HAŞMETMEAP ! NE OLUR AMİ-
RALLE ÇARPIŞMAK ŞE-
REFİNDEN BE-
Nİ MAHRUM
ETME..

HAYIR RO-
ZİTA.. BU
ŞEREF
SANA AİT..

SANDALLAR HEP BERABER SAHİLE DOĞRU İLER-
LEDİLER. BUNLARIN BAŞTAKİNDE KRAL ELİNDE
KILICIYLA AYAKTA DURMAKTAYDI.

DELİ GELİYOR.. HEPİMİZİ İDAM
ETTİRECEK. GEÇ KALMADAN
KENDİNİZİ MÜDAFAA
EDELİM.

KRALI GÖRÜNCE HERKESTE BİR
ŞÜPHE UYANDI: AMİRAL YALAN SÖY-
LEDİ. BİR ÇOKLARI KILIĞLARINI ATTİ.
BAZİ SADİK ASKERLER DİZE GE-
LİP AĞLADILAR.

YALNIZ AMİRALİN ÇETESİ
NE MENSUP OLANLAR
ONA KARŞI CEPHE ALDI.
LAR.

136

ARKASI Vİ

YARABBI Sen bilirsin

Yazan: M. YAMAN

Askeri müteakillerdendi. Albaylığa kadar çıkmış, elli dört yaşına gelince de tekaüt edilmişti. Ömrü boyunca askerd i ama onda bir kadın titizliği ve pembeliği vardı.

Sakız gibi beyaz gömleğinin açık yakasından pembe göğsü görünür memeleri biçimli biçimli dışarı vururdu. Kemiksiz ve damarsız bir boynu, pamuk gibi elleri vardı.

Beş yıl önce karısı ölmüştü. Kızı bir subayla evliydi. Anadoluyu zaman zaman yer değiştirerek geziyor, ancak iki yılda bir izin devrelerinde İstanbul'a gelerek yirmi gün kalıyordu.

Elli yaşına kadar pek keskin nişancılardandı. Ondan sonra doktorlar kendisini korkutmuşlardı. Kanlı canlı bir erkek olduğu için bir günah sırasında tık diye ölmesi mümkünmü.

Böyle birden pehrize çekilmek onun için acı bir şeydi. Akşamları hafif yiyor, sabahları ağır ağır gezintilere çıkıyor, bahçesiyle uğraraşır ve kendi kendisine güveni olmadığı için evine kadın sokmuyor, Bölulu, babadan kalma bir ihtiyar ahçı ile yaşıyordu.

Fakat bunun böyle devam etmesi mukaddermiş. Bir gün ahabplarından birisinden bir telgraf geldi. Filân gün, filân trenden çıkacak olan falanca'yı karşıla.

Eh, bir değişiklik olur diye filân gün, filân treni karşılamak için gitti. Fakat falanca ya yirmi bir, ya yirmi iki yaşlarında inci gibi, etine dolgun, karakaşlı, kara gözlü, bembeyaz tenli, tatlı sesli bir içim su.

Basri bey arkadaş, eş, dost hatırı, lâhavlâ çekerek kıza buyur etti. Bir otomobile atıp evinl götürdü. Kız da ona şu mektubu verdi:

«İki gözüm Basriciğim. Bizimkinin akrabasından Handanı sana takdim ederim. Çok namuslu, çok temiz bir kızdır. Liseye kadar okudu. Bizden başka kimseciği de yok. Buralarda, dağ başlarında peşimiz sıra dolaşır. Böyle devam edersek çağı geçecek. Senin tanıdığın çoktur. Allah versin, halin, vaktin de yerinde. Bir çaresini bulur başgöz edersin. Sevaptır Basriciğim..... filân»

Basri bey başını kaldırıp bir daha kıza baktı:

— Yarabbi sen bilirsin! diye kendi kendisini sükûnet ve feragatte davet etti.

Böyle bir kıza kime emniyet eder de verir veya misafir eder. Erkeklerin ne mal olduklarını kendisinden bilirdi. Köşte alakoydu.

— Kızım, dedi. Zaman kötü. Kimseye güvenemem, benimle kal. İşte koca köşk. Yer, içer, gezer tozarsın. İnşallah hayırlı bir kısmetin çıkar. seni kızım gibi evlendiririm.

Kız kaldı. Yedi, içti, acemiliği

geçince şarkı da söylemeğe başladı. Pek güzel sesi vardı. Halden, şakadan anlıyordu. Yük olmak da istemediği için Basri beyin işlerine bakıyor, elbise ve gömleklerini misk gibi ütülüyor, sıhhatine ihtimam ediyor, akşamları da iki kadehçisini

büyük itinalarla hazırlıyor, adamcağız, iki de bir:

— Yarabbi sen bilirsin! diye iç çekiyordu.

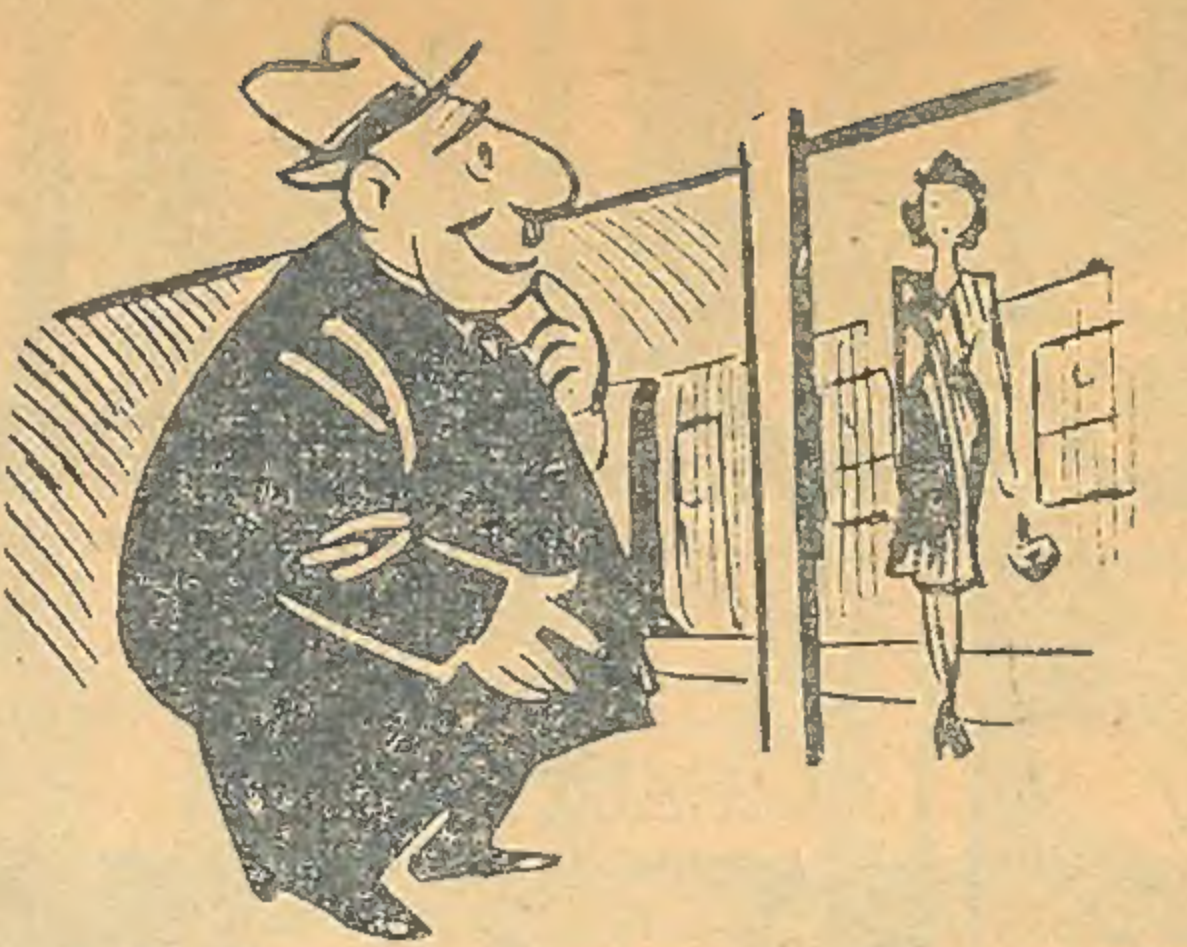
Handan bazan soruyordu:

— Basri Beyamca. Niçin ikide bir Yarabbi sen bilirsin! diyorsunuz? Basri bey iki tarafa başını sallıyordu:

— Anlamazsın evlâdım, anlamazsın kızım.

Hakikaten adamcağızın niyeti çok iyi idi. Hattâ, ara sıra tavla oynamak için eve delikanlılar da getiriyor, kızla tanıştırıyordu. Şu mahlûku başından alsalar çok iyi olacaktı.

Eh, eski bir kurttu. Alışmıştı bir kere. Hele yaşı ilerleyince sevgi filân gibi tehlikeli şeylere karşı istidatı artmıştı. Kendi huyunu bil-

diği için bir akşam, kız tepsisini getirdiği zaman bermutad:

— Yarabbi sen bilirsin!

Dedikten sonra:

— Şöyle karşıma otur Handancığım, dedi. Şöyle bana, buraya gelen okadar delikanlıdan birisi olsun (Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

33

BÜTÜN TAMBURCULAR BU RADA MI? İKİSİ BURADA YEDİSİ BENİMLE GELSİN. BİRLİK BURAYA GELSİN

HEPSİ GELSİN HEPİMİZ BU KADARIZ 12 KİŞİ KALDIK

ADAMLARIN İÇİNDEN 12 KİŞİ ÇIKTI. KOCA BİR TABURDAN BU KALMIŞTI.

SİLÂHLARINIZIN ETRAFINA OT SARIN. BİRBİRİNİZE GARPARSANIZ SES ÇIKMASIN.

"KIRMIZI ŞAPKALI DİYE ANILAN GÖNÜLLÜ" TABURU ERLERİNİ BERABER ALDI.

SES ÇIKARMADAN AYAKKA. BİLLARINIZI ÇIKARIN

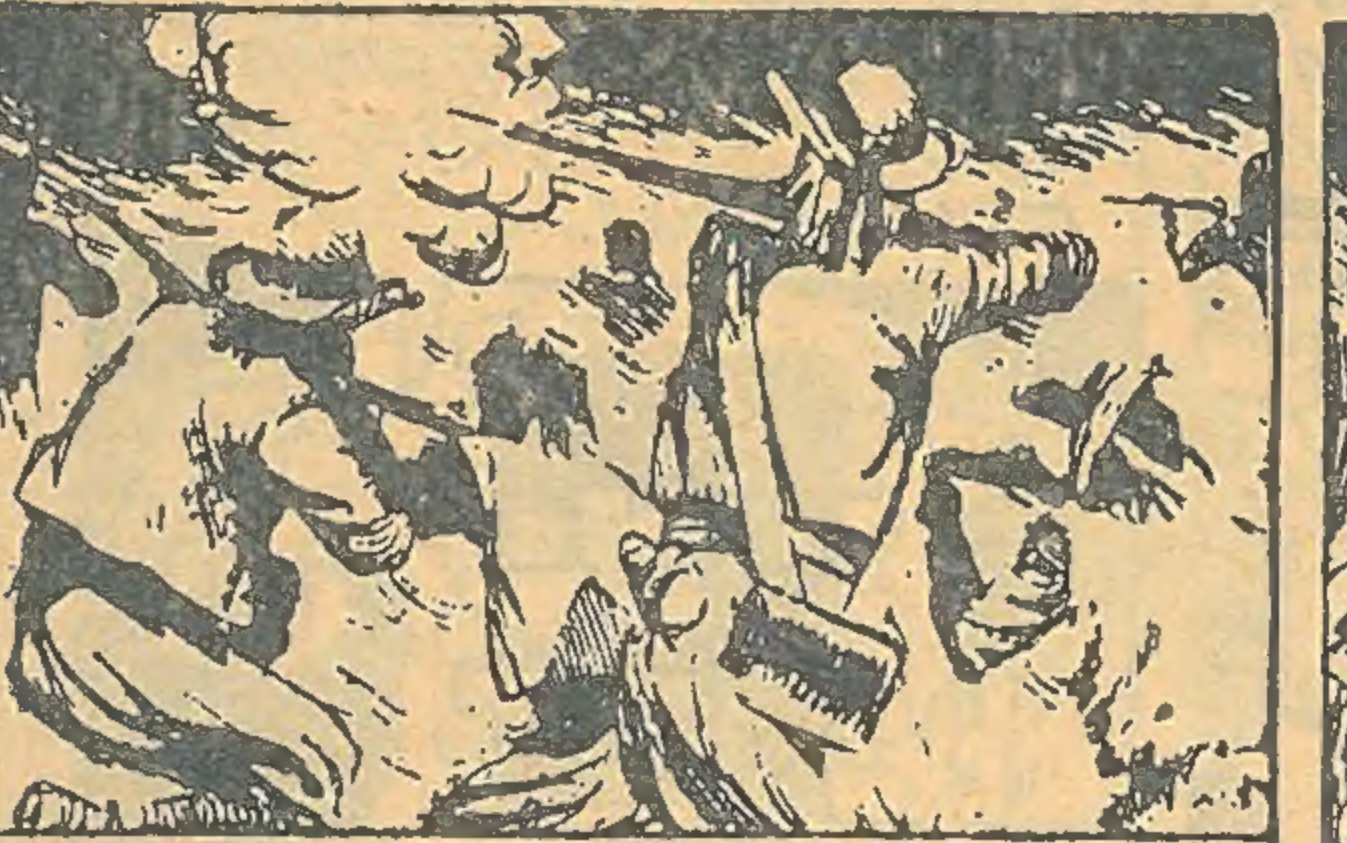

YOK KI

TEK KOLLA BENİ TA. KIP EDİNİZ. TAM. BURCULAR ARKAM. DAN GELSİN. ÇAVUŞ SEN DE TABURA KOMUTA ET.

ŞEHRİN SOKAKLARINDA YİRMİ DAKİKA YOL ALDIK TAN SONRA BİR YOLUN SONUNA SELDİLER. ŞEHRİN ÖTEKİ UCUNA VARMİŞLARDI.

MARKİ LANTÖNAK'IN GİZLEN. DİĞİ HAL BİNASININ ARKA. SINA GELMİŞLERDİ. MARKİ. NİN 5000 ADAMI VARDI. GAUVAIN'IN YSE YALNIZ 19 KİŞİSİ.

GAUVAIN YAVAŞÇA ÇAVUŞUN KULAĞINA BİR ŞEYLER FİSİL. DADI. SİLÂHLARINA SARDIKLA. RI DTLARI ÇIKARDILAR

İKİ YÜZ KİŞİ SAĞDAN İKİ YÜZ KİŞİ SOL. DAN HÜCUM EDİN. BİZ ORTADAYIZ

GECEİN KARANLIĞINDA GUE- CHAMP'IN KOMUTASINDAKİ CUM. HURİYETÇİLER HÜCUMA GEÇTİ. LER.. 136

İMANUS KAÇAN VANDİ. LİLERİ DURDURMAK İÇİN. BOŞUNA BİRİKİSİNİ ÖLDÜRDÜ.

MARKİ KENDİ ELİLE TOP. LARIN KANALARINI KIR. DI VE... ARKASI VAR

FIRTINA KAPTAN 28

KARLOSUN BÜTÜN ADAMLARI FIRTINA KAPTANLA RANININ PEŞİNE DÜŞTÜLER.

ÇABUK OL RANI. ŞU KAYALARIN ARDINA BELKİ GİZLENEBİLİRİZ.

YORULDUM. ARTIK KOŞAMIYACAĞIMI. BENİ BIRAK. SEN KURTUL. ZATEN SENİ YAKALANMAK İSTİYORDUK.

OLMAZ RANI. BERA. BER KURTULACAĞIZ BURADA KARŞI KOYA BİLİRİZ.

İLK ÇIKANI ZIBARTIRIM. 12 ATIMLIK KURŞUNUM VAR. SONRA.

BİRAZ SONRA KARLOSUN ADAMLARI GÖRÜNDÜLER.

KÖPEK GİBİ İZ TAKİP ETMESİNİ BİLMİŞLERDİ.

HAKİKATEN İLK GÖRÜNENE MERMİYİ SALLADI.

BİZ BURADA ONU OYA LIYALIM. BEŞ KİŞİ AR. KADAN ÇEVİRSİN.

KARLOSUN ADAMLARI GERİDEN KAPTAN'I SARDILAR. FIRTINA, BİRDEN ATEŞ ÇEN. BERİ İÇİNDE KALDI.

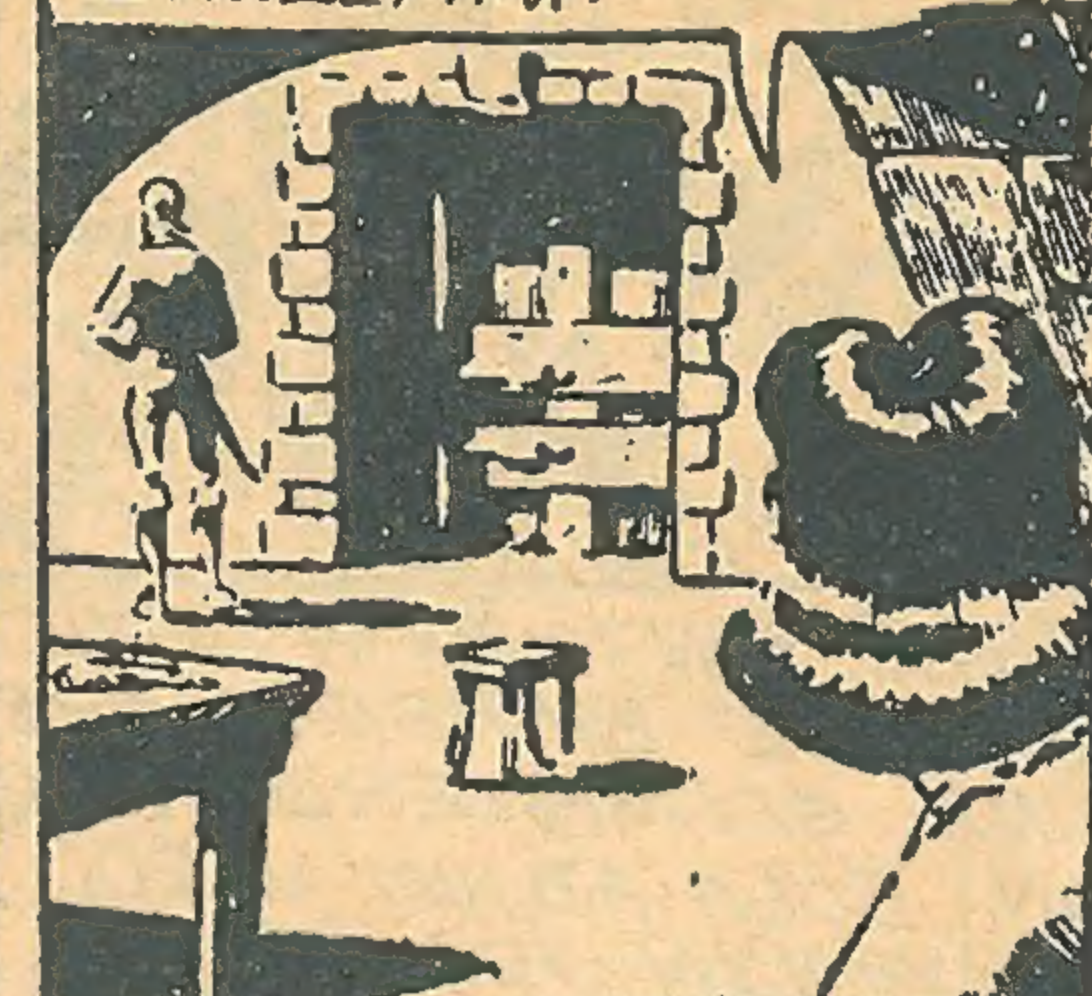
RANI YAVAŞÇA KAPTANIN YANINDAN AYRILDI. KORSANLAR O. BENİ GÖRMEZLER. ADANLA RANI BULMALIYIM. YOKSA MAHVOLACAK.

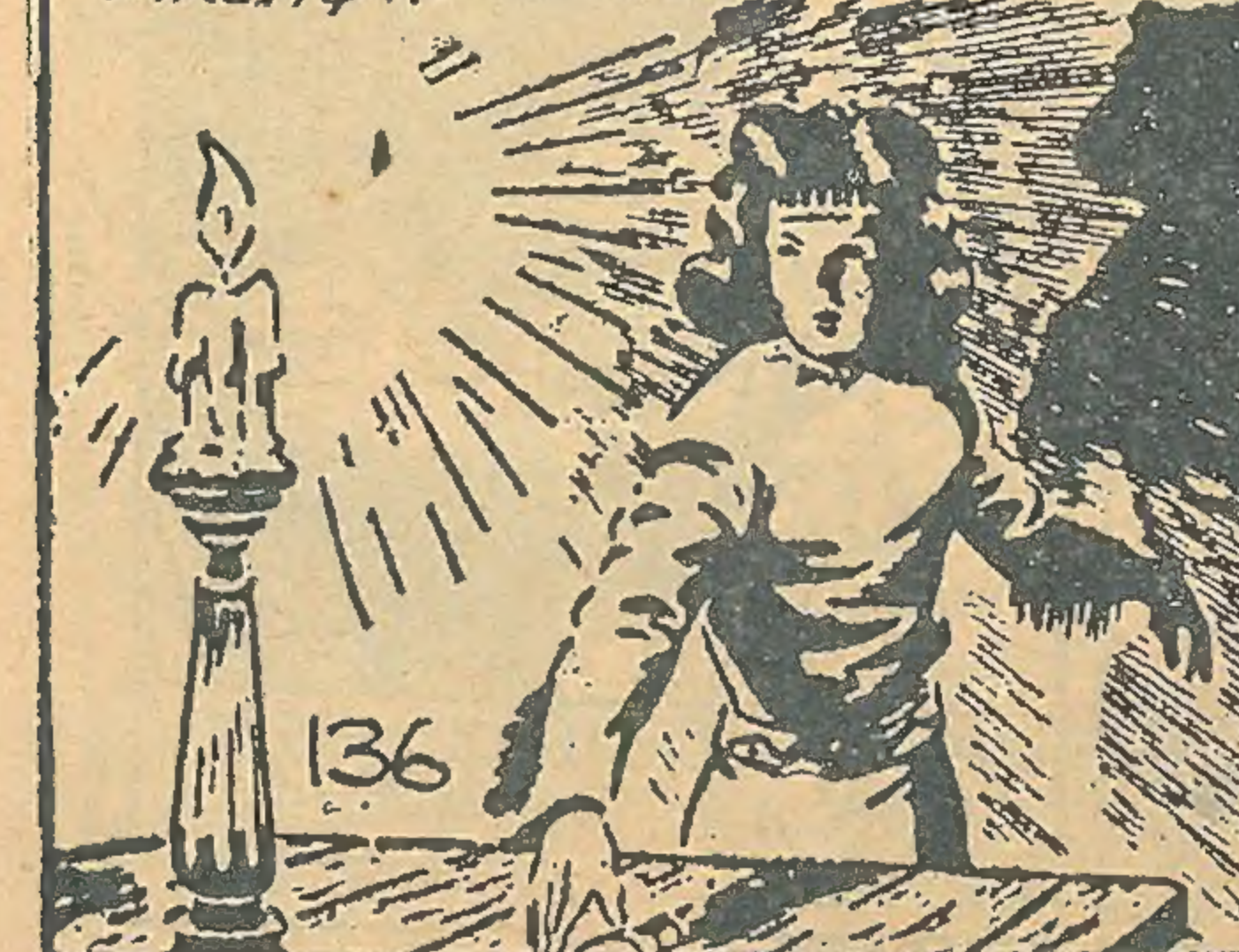
BİR TEHLİKEYE ÇATMADAN MANTAYFALAR HERHALDE MAVİ SALONDA MAHPUSTURLAR. NÖBETÇİLER BENİ GÖRMESİN.

İSTE BİR NÖBETÇİ... KORKUTUGUM BAŞIMA GELDİ. BU HERİFİ YOK ETMELİYİM.

MASANIN ÜSTÜNDE BİR TABANCA VARDI. RANI YAVAŞÇA YAKLAŞTI. SİLÂHI ALDI.

PİTİRDİYİ DUYAN NÖBETÇİ GERİ DÖNDÜ. RANI ATEŞ ETTİ. ADAM DEVRİLDİ.

ÇABUCAK KAPILARI ÇABUK OLUN. KAPTANINIZ TEHLİKEDE.

(3. sayfadan devam)
tiyorsun?» diye keklledi.
Gözlerinde ışıklar danseden Peggy devam etti: «Evet, dedi. Nihayet benim de bir hayranım olmuştum. Gerçi zavallı Romeo'mun biçimsiz bir elbisesi ve korkunç başlı bir bastonu vardı ama, kadınlık sevgi tabiiyle onun bana âşık olduğunu derhal anlamıştım.
«Beni her yerde, icabında yağmurun altında sucuk gibi ıslanmayı veya diz kapaklarına kadar çamura katmayı bile göze alarak bir gölge gibi takip etti.
«Yanımdan geçerken gözlerimin içine nasıl baktığını görsen, ona sen de acırsın. Benimle henüz konuşmadı ve buna cüret ettiği anda ben, ona haddini bildirmesini gayet iyi bilirim. Fakat ne olursa olsun, yıllardanberi özlediğim şeyi de bana ancak onun verebildiğini itiraf ediyorum. Şimdi söyle bakalım, Augustus. Bana kızmadın ya?»
Augustus Oberon, doğruca dektefin yazıhanesine koştu. Sevincinden yerinde duramıyordu. Hemen; «Stibbins'in altı ay müddetle yalnız benim hizmetimde çalışması mümkün mü acaba? diye sordu. İstedığınız ücreti de vermeye hazırım...»

YARABİ SEN BİLİRSİN! (13. sayfadan devam)

sana evlenme teklifinde bulunmadım mı?
Kızın rengi alçuğa kesildi:
— Hayır, dedi. Daha çok sizinle aramda bir münasebet bulunup bulunmadığını soruyorlar.
— Terbiyesizler, dedi. Bu zamane gençlerinden hayır yok gibi.
— Ben de öyle düşünüyorum efendim.
— Ne gibi yani?
— Hani akıllı ve hesaplı bir kız yaş farkına bakıp da böyle karakterleri belirsiz, dedikoducu adamlarla evleneceğine, varsın yaşı biraz ilerlemiş, fakat...
— Yarabbi sen bilirsin! Devam et yavrum.
— Şey efendim işte öyle. Yaşlı olsun da tam erkek olsun. Böyleleri hiç olmazsa biraz kıymet bilirler..
— Öyleyse ben de biraz yaşlılara bakayım kızım:
Kız bir gayret ederek gülümse-di:
— Vallahi efendim, dedi. Sizin için öyle iftiralar ediyorlar ki hiç kimse sizin yanınızdan beni almak istemez.
— Neden?
— Niçin beni açık söylemeğe mecbur ediyorsunuz efendim. İma ettim ya. Sizinle aramızda bir münasebet olduğundan şüphe ediyorlar.
Kız sıkıntısından gözlerini sildi. Ağlıyordu. Basri bey haykırdı:
— Neye sıkılıyorsun yavrum, ben bugüne kadar sana yan baktım mı? Açık, saçık odama girdin, rakımı hazırladın, beraber mehtap seyrine çıktık. Kolkola dolaştık. Fakat ben.
— Biliyorum efendim. Fakat bir şey ha olmuş, ha olmamış hepsi bir demek istiyorum.
— Yani şuyuu vukuundan daha fenadır demek istiyorsun.
— Evet efendim. Beceremedim işte.
— Peki, şimdi?..
— Ne bileyim efendim. İş bu dereceye geldikten sonra. Eğer siz bende büyük bir kusur görmüyorsanız...
Basri beyin beyaz boynu ve yüzü kıpkırmızı oldu. Ellerini havaya kaldırarak haykırdı:
— Tövbekâr oldum, iyilik yapmağa kalktım ama sana karşı nankör olamam Allahım. Verdiğin bu nimeti tepemem.

ALNIMIN

YAZISI

BEN ARİSTOKRAT DEĞİLDİM. İSTESEM ATILIR, AĞZINI BURNUNU DAĞITIRDIM. NE YAPAYIM Kİ BENDEN EN AŞAĞI YIRMI YAŞ BÜ-YÜKTÜ.

BANA HAKARET EDİYORSUNUZ..

GALİBA ÖYLE.. DEFOL EVİM.. DEN..

4/1

HİRSİMDAN TİTRİYORDUM. KAPİYİ AÇTIM. ÇIKARKEN:

YARIN DÜELLO ŞAHİT- LERİMİ GÖNDERECE- ĞİM..

DEDİM.

HOŞ GEL.. DİLER.. SEFA GEL.. DİLER..

KORKUNÇ BİR HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRAMIŞTİM. BAŞIMI ÖNÜME EĞDİM ÇIKIYORDUM. BAĞÇEDE BAHARIN ILIK RÜZGÂRI, PENBE ÇİÇEK- LERİ GİBİ BİR SES YOLUMU KESTİ.

MARK.. MARK.. BABANLA KO- NUŞTUN MU? NE DEDİ? SÖYLESENE ŞEKERİM.. SABİRSIZLANIYORUM.

HERŞEY BİTTİ GÜZELİM..

136

MARK.. SÖYLE.. NEYE PUT DAHA FENA.. DAHA FENA.. DÜELLO EDE- CEGİZ.. BANA TO- KATATTI.. ÖNÜNE GE- GEMEDİM..

GİBİ DURU- YORSUN? SÖYLE.. RET Mİ ETTİ..

YOK CANIM.. İMKÂNI YOK.. BABAM ÖYLE ADAM DEĞİL- DİR. MARK.. KUZUM KEN- DİNE GEL.. YANLIŞ AN- LAMA..

HADİSELER RÜYADAYMIŞ GİBİ BULANIK VE SÜR'ATLI

MARK! YALVARIRIM
GİTME.. BEN KONU.
ŞAYIM BABAMLA..
ONU İKNA EDERİM

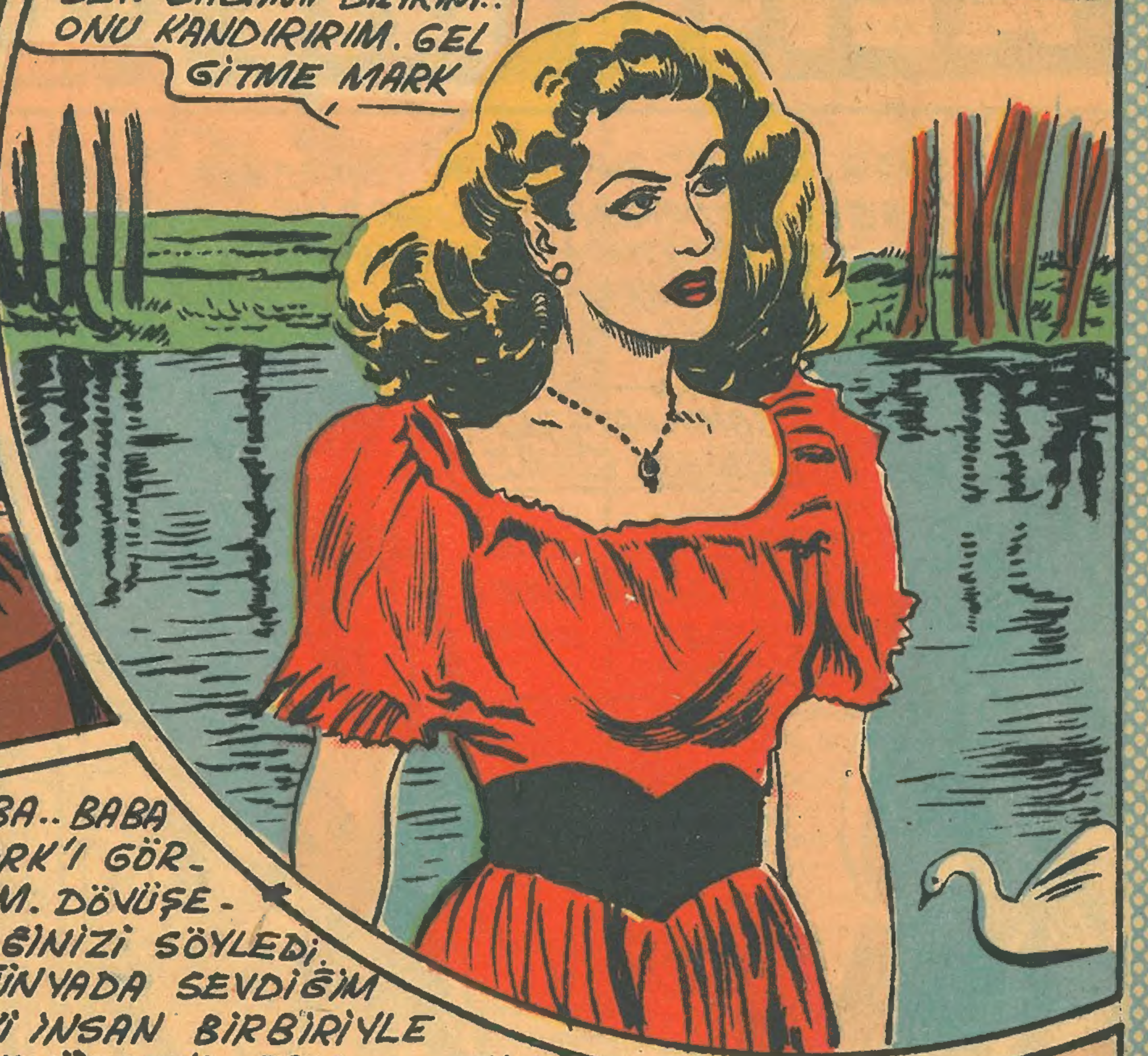
YOK.YOK..
BEN GİDİYD-
RUM.ARTIK
BİRBİRİMİZİ
GÖREMEYE-
CEĞİZ

CEREYAN EDİ-
YORDU.

DONMUŞ GİBİYDİ. NE YAPACAĞINI NE SÖY-
LİYECEĞİNİ ŞAŞIRMIŞTI. YÜZÜ BİRDENBİRE
İHTİYARLAYIYORMIŞTI.

İMKANI YOK.. İNANANAMIYORDUM. BİZ BİRBİRİMİ-
Zİ SEVİYORUZ.. BİRBİRİMİZSİZ YAPAMAYIZ..
BEN BABAMI BİLİRİM..
ONU KANDIRIRIM. GEL
GİTME MARK

BİRDEN
DELİ GİBİ KOŞTU.
BAHÇEYİ AŞTI. BİR SOLUKTA
MERDİVENLERİ TIRMANDI. BİR SÖ-
LUKTA BABASININ KARŞISINA
DİKİLDİ.

BABA.. BABA
MARK'I GÖR-
DÜM. DÖVÜŞE-
CEĞİNİZİ SÖYLEDİ.
DÜNYADA SEVDİĞİM
İKİ İNSAN BİRBİRİYLE
DÖVÜŞECEK.. BABA.. O GENÇ
ATILSAN.. NEYE ONU AFFETMİYORSUN

AFFI MAFFI KAL-
MADI YAVRUM. OK
YAYDAN KURTULDU.
BU ADAMLA EVLEN-
MEMEN İÇİN ESAS-
LI SEBEPLER VAR.
DÜELLO İSTİ-
YOR.. EDECEĞİZ

BABASININ
AYAKLARINA KAPANDI
BİR AN GÖZLERİNDE
MERHAMET PARILTISI
BELİRDİ.. SONRA..

BABA.. BABA.. BANA
MERHAMET ET.. ONU
SEVİYORUM. ONSUZ
YAŞIYAMAM.. ÖLÜRÜM.

ÖLMEZSİN KIZIM.
UNUTURSUN. ALIŞIR-
ŞIN.. ÖLSEN BİLE
EVLENMENE ENGEL
OLACAĞIM

ALLAHIM.. MER-
HAMET ET.. AZ ZAMANDA
BENİ DÜNYANIN EN MES'UT VE
EN BEDBAHT İNSANI ETTİN..
MERHAMET ET.. MERHA-
MET.. MERHA..
MER.....

